

Liderfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

n13 • Cat_ • Zspider • Ginko • Mortelhun
• A.K. András • R. Harbinger • Erdős Sándor
• Greaux • kovacs gabor • Ebenezer • edwardhooper
• Tad Rayder • Natali Sanders • Kohász • DadaistaB
• Pomucz Roland • Józsa Bence
• Claudius Oltarimanus • Ariana Dianis
• Jimmy Cartwright • Tumicz Krisztina • Craz

XVII. évf., 7. szám, 2025. július

Report to Facility

Docking Station

Ancient Warfare

River Tracing

Reflection of Neon

Voluminous Illusion

Collision Location City

Decayed and Reborn

INFO BOX

LI MOLY - GRAFIKUS

guangzhou, China

Portfólió:

<https://www.artstation.com/moly>

Szerkesztői köszöntő

Ahogy mostanában az időjárás, úgy ez a lapszámunk is meglehetősen változatos. Ahány alkotó, annyiféle novella és vers, annyiféle hangulat, érzés, gondolat. Olvashattok most szomorúan szép történetet éppúgy, mint megkacagtató verset, és igaz ez fordítva is. Borzonghattok, és megdöbbenhetek, mint én hirtelen a rézpuncijú baglyok legendáján, de teljesen logikus, hogy efféle állat is létezik, ha már van részfaszú baglyunk. Egyszóval van itt mindenféle dolog, mint egy jó szatócsboltban.

Még újabb pályázatokat is hoztunk nektek, hátha éppen ezek egyikével futtok be, és lesztek országszerte, vagy épp világszerte híres írók.

Egy dolgot sajnálok most csak. Ehavi borítónk alkotójáról nem sikerült sokat kideríteni, ám úgy gondolom, ha megnézitek a képeit, azok magukért beszélnek.

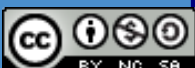
Íróinknak, költőinknek további sikeres alkotómunkát kívánok, olvasóinknak pedig jó szórakozást, kikapcsolódást egy hűs szobában egy hideg ital mellett, vagy épp vízparton, netalán a hegyi erdők árnyában.

-JC

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el!
- Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Tartalomjegyzék

Pályázatok

Szakadékok és hidak

– az összetartozás ereje 4

A Holnap Magazin kiadó

regény pályázatot hirdet 4

Hogy én milyen bolond voltam! 5

Novellák

n13 - Társastánc 7

Cat_ - Nem ma 8

Zspider - Paradox-ügy 9

Ginko - Zöld vízben 9

Mortelhun - Én is adok öt szót 9

A.K. András - Az Atlantiszi Gyűrű 10

R. Harbinger - Mutasd a fogad! 12

Erdős Sándor - A Mocsár Haragja 15

Greux - Szkarabeusz 16

kovacsgabor - Lélekharang 20

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

Craz - A rézpuncijú baglyok legendája I. 23

Sorozat

Ebenezer - A tanítvány – 1-3. fejezet 24

Versek

edwardhooper - Miért haragszol? 31

Tad Rayder - Árnyék a városból 31

Natali Sanders - A kis cseléd lány 31

Mortelhun - Léleklépe 31

kovacsgabor - Amikor gyerekek voltunk 31

Kohász - Könnyedén 32

Erdős Sándor - Szigetközi reggel 32

DadaistaB - Magányalóka 32

Natali Sanders - Nyár van 32

Mortelhun - Tükörhiba 33

Pomucz Roland

- Felnöttesen gyermeki gondolatok 33

Józsa Bence - Üresség 33

Claudius Oltarimanus - Fülzúgás 33

Ariana Dianis - A Kardkovács 34

Jimmy Cartwright - Kenuzás 34

Tumicz Krisztina - eladtam a lelkem 34

Erdős Sándor - Forró nyár, te bolond 34

edwardhooper - Por és hamu 34

Pályázatok

Szakadékok és hidak – az összetartozás ereje

BuddhaFM Novellapályázat

Kedves Írók és Alkotók, BuddhaFM hallgatók!

Mi, itt a BuddhaFM rádióban úgy látjuk, hogy Magyarországon megrepedezett a föld és szakadékok tátonganak, amerre csak nézünk. Sokszor hiányzik az együttműködés a különböző csoportok között, egyre gyakoribbak a szélsőséges megnyilvánulások, az intolerancia. Elszigetelődnek egyének és közösségek, ki ezért, ki azért, sérelmek, konfliktusok erősödnek fel... Hosszan sorolhatnánk a társadalmi, gazdasági, politikai, szociális területeken tátongó szakadékokat, de nem tesszük, hiszen az erre érzékeny emberek szeme jól látja ezeket. Nekik szól az alábbi pályázat, melyet szeretettel, végtelen kíváncsisággal és nagy várakozással írunk ki.

A BuddhaFM meghirdeti legújabb novellapályázatát, amelyben arra kérjük, meséljenek nekünk az összetartozás szépségéről és a közös értékek megtalálásáról. Olyan világban élünk, ahol a megosztottság sokszor elszigetel minket egymástól: az internet buborékjai, a kulturális különbségek, a politikai ellentétek vagy a média által erősített tévhitek árnyéka vetül a vasárnapi ebéd fehér abroszára.

Hiszünk abban, hogy azokban a pillanatokban, amikor egymásnak feszülünk, megjelenik a lehetőség az árkok betemetésére, ha akkor és ott felismerjük az esélyt, hidakat építhetünk egymás felé közös értékeinkből, melynek hídfője a kedvesség és a szeretet, pillérei az együttérzés és a megértés, a magasban pedig a nyitottság, az odafigyelés rajzolja meg íveket.

Témánk:

Szakadékok és hidak – az összetartozás ereje

Olyan történeteket várunk, melyek inspirálnak arra, hogy meglássuk a másokban az emberit, azt, ami közös, ami erősíti az összetartozás érzését, és rávilágít arra, hogy a közösen megtapasztalt érték, az együtt átélt történet képes felülkerekedni a különbségeken.

Beküldési határidő:

2025. szeptember 1.

Kiknek szól a pályázat?

Mindazoknak, akik hisznek az egységben és a békében, azoknak, akik szeretnék megosztani saját tapasztalataikat, vagy kitalálni jövőbeli történeteiket arról, hogyan tudunk egy közösségként összefogni és támogatni egymást.

A legjobb írásokat műsorunkban bemutatjuk, és értékes díjakkal jutalmazzuk. Várjuk kitalált vagy megélt, mély érzésű és felemelő alkotásaitokat!

Mutassuk meg együtt, hogy az összetartozás minden nehézségen átívelő erő lehet!

- Nincs semmilyen megkötés (terjedelmi legalábbis, azért ne feledjétek, hogy ez egy NOVELLApályázat)

- Elbírálás határideje: amikor sikerül elolvasnunk minden pályaművet

- A pályázatot saját néven kell beküldeni (nem anonim vagy jelígis a nevezés),

- A cím, amire írhattok: radio@buddhfm.hu

Forrás: <https://www.buddhfm.hu/palyazatok/buddhfm-novellapalyazati-szakadekok-es-hidak-az-osszetartozas-ereje>

A Holnap Magazin kiadó regény pályázatot hirdet

Ha van egy kész regényed és a fiókodban porosodik, kiadásra várva, vagy elkezdted, de még nem fejezted be, esetleg még csak mozgolódnak a karakterek, helyszínek és gyűlnek a jegyzet-

id, hogy később összeálljanak és életre keljenek, akkor keress minket!

Küldd el e-mail címünkre kész történetedet, maximum 350 oldal terjedelemben!

A kiadott kötetek oldalmérete egyedi A/5-ös méret: 12,8 x 21 cm A kötetek megjelenésénél javasolt betűtípusa és betűmérete: Book Antiqua 11-es. A nyertes könyveket ezzel készítjük el.

A küldésnél más betűtípussal és betűmérettel elküldhető a könyvanyag.

Előzetes szerkesztés után az oldalszámot minden szerzővel egyeztetjük.

2025. december 31-ig várjuk elkészült regényed.

Eredményhirdetés: 2026. február/március.

A nyerteseket a magazin oldalán a pályázati nyertesek rovatunkban feltüntetjük és külön e-mailben is értesítést küldünk.

A Holnap Magazin zsűrije által kiválasztott négy nyertes pályázó könyvét kiadónk ingyenesen elkészíti EPUB, MOBI e-könyv formátumokban és forgalomba helyezi a kiadó saját webáruházában:

<http://webaruhaz.holnapmagazin.hu/>

Pályázati feltételek:

A Holnap Magazin által meghirdetett pályázatra nevezhet minden Magyarországon és határainkon túl élő, magyar nyelven publikáló író, aki az oldalunkon igazoltan regisztrált tag, vagy a pályázati kiírás olvasása után regisztrálni fog.

A regisztrálás során használt felhasználó nevet, szerkesztőségünk felé a pályaművek beküldésével egy időben jelezni kell!

- A nevezésnek nem feltétele az, hogy az adott szerzőnek van-e már írása oldalunkon! Új szerzők jelentkezését is várjuk!
- Pályázhat első kötetes szerző is és olyan szerző is, akinek jelent már meg könyve a Holnap Magazinnál, vagy más kiadónál.
- Nevezni lehet olyan művel is, amelynek részletei – de nem az egész mű – már szerepel oldalunkon, hiszen ezeknek a műveknek is lehetőséget szeretnénk biztosítani a megjelenésre.
- Egy szerző csak egy regénnyel pályázhat.
- Az írások terjedelme nem haladhatja meg a 350 A/5-ös gépelt oldalnyi terjedelmet!
- A pályázati írásokat Word dokumentumként e-mail címünkre várjuk: holnapmagazin@gmail.com
- Téma és műfaji megkötés nincsen!
- Az írások nem lehetnek politikai, vallási, vagy más személyiségi jogokat sértő tartalmúak. Az ilyen jellegű írások nem vehetnek részt a pályázatunkon!
- Pályázni továbbá csak olyan regénnyel lehet, amely jogtiszta és a pályázó szerző saját műve.
- A pályázati írások beérkezéséről minden esetben viszaigazolást küldünk e-mailben!
- Ha az írás valamilyen oknál fogva nem megfelelő a megjelenésre, a szerzőnek jogában áll helyette egy másik azonos terjedelmű írást neveznie. Amennyiben ilyen esemény felmerül, a szerzőt minden esetben értesítjük.
- Az elfogadott pályázati anyag beküldését követően a pályázati kiírás alján található jogi nyilatkozatot aláírva kérünk visszaküldeni postai, vagy elektronikus úton, szkennelve! Ennek a jogi nyilatkozatnak tartalmaznia kell a szerző pontos adatait: teljes valódi név, (esetleg ettől eltérő írói név, amelyen szeretné műveit megjelentetni), pontos lakcím, e-mail cím, telefonszám. Ennek a nyilatkozatnak az aláírásával igazolja a szerző, hogy a pályázatra küldött írások, a saját szellemi termékei és beleegyeznek, hogy a Holnap Magazin, főszerkesztője: Bakos József, a kiadandó kötetet kiválasztás esetén elkészítse e-könyv formátumban és a kiadó forgalomba helyezze saját webáruházában.
- A nyertes szerzőknek kiadónk forgalmazási szerződés keretében biztosítja az e-kötet eladása utáni szerzői jogdíjat.
- Ha a pályázattal, vagy bármi mással kapcsolatban kérdésed, ötleted, kérésed van, e-mailben keress minket és Mi a lehetőségünkhöz képest, a legrövidebb időn belül válaszolunk rá.

Letölthető nyilatkozat

Forrás: <https://www.buddhalm.hu/palyazatok/buddhalm-novellapalyazat-szakadekok-es-hidak-az-osszetartozas-ereje>

Hogy én milyen bolond voltam!

Pályázat témája

Mi az, amit szerinted a fiataloknak át kell élnie, amit az életben legalább egyszer érdemes átélni, még akkor is, ha most visszagondolva az butaságnak tűnik, de jó emlékek fűződnek hozzá, amin még mindig nevetni tudsz, melegség tölt el a felidézésekor.

Részvételi feltételek

A pályázat kiírója fenntartja magának a jogot, hogy a beküldött szöveget kizárólag lektori jóváhagyást követően publikálja a pályázatnál leírt formában.

Az elutasítás okát nem indokoljuk!

Beküldő tudomásul veszi, hogy bizonyos esetekben a pályázat kiírója kérheti a szöveg bizonyos részeinek javítását (nyelvtiltani hiba stb), és ezek elvégzését kötheti a publikálás feltételeként. Bizonyos esetekben (elütés, rossz szul használt szavak stb) a kiíró automatikusan elvégzi a hibák javítását, a kész szöveget publikálás előtt elküldi ellenőrzésre a beküldőnek.

Beküldési határidő 2025. július 1-től a pályázat lezárásáig.

A pályázat nyílt végű, így folyamatosan küldhető be rá történet.

Tematikus megkötés nincs.

Műfaj: novella, elbeszélés.

Zsáner: úgynevezett non-fiction történeteket várunk. Tehát nem krimi, nem sci-fi, nem fantasy stb.

Életkor

A pályázatot elsősorban 40 év felettieknek találtuk ki, azonban nem kizáró ok, ha fiatalabb vagy, de van egy olyan sztorid, ami a pályázat témájában íródott.

Terjedelmi korlát

2.000-14.000 karakterig bezárólag, a szóközöket is beleértve. Ennél hosszabb történetet kizárólag egyedi elbírálás után publikálunk.

A terjedelmi korlátozás miatt kimondottan preferáljuk a több részre osztott történeteket, így egy író bármennyi történetet beküldhet.

Korlátozások

A történetek az irodalmi ábrázolás keretén belül bármit megjeleníthetnek (LMBTQ témák, szexualitás, szex, obszcenitás, erőszak stb).

Megjelenés

A kiíró által kiválasztott történetek az e-PUB Irodalmi Kávéház weboldalán jelennek meg.

Szerzői jog

A szerző a pályamű beküldésével:

- büntetőjogi felelősségének tudatában kijelenti, hogy a beküldött mű saját szellemi termékét képezi, azon másnak sem személyhez fűződő, sem vagyoni joga, követelése nem áll fenn.
- hozzájárul műve(i) felhasználásához, megjelentetéséhez más publikálási felületeken is.

Felhasználási jog

Elsődleges felhasználás az e-PUB Irodalmi Kávéház weboldalon való publikálás. Más jellegű felhasználást, mint e-könyves vagy nyomtatott formában történő kiadás (többszörözés és forgalomba hozatal útján történő terjesztés) kizárólag külön megállapodás keretén belül.

Ezen felül internetes felhasználás (pl.: web-, Facebook, vagy egyéb online oldalakon való közzététel).

Felsorolt felhasználási jogok nem jelentenek kizárólagosságot, azaz, az író a művét más oldalakon is publikálhatja.

Honorárium

Az író az e-PUB Irodalmi Kávéház részére az irodalmi mű internetes felhasználásával kapcsolatos felhasználási jogot területi korlátozás nélkül, határozatlan időre, de nem kizárólagos jelleggel ingyenesen engedi át.

Kikötések

Kizárólag olyan magyar nyelven írt műveket várunk, amelyeket eddig még sem nyomtatásban, sem internetes felületen nem közöltek (ideértve a saját blogot, zárt Facebook csoportot stb.).

A területi korlátozás miatt kimondottan preferáljuk a több részre osztott történeteket, így egy író bármennyi történetet beküldhet.

Jelen pályázatnak nem célja a tehetségek felkutatása, hanem kimondottan emléket állítani a múltnak, a múlt örömteli pillanatainak, még ha olykor azokba némi keserűség is vegyült (például szerelmi csalódás).

Dokumentum formázása

- A műveket Word *.doc, *.docx formátumban kérjük
- A dokumentumokat lehetőleg az alábbi formázási beállításokkal legyenek ellátva: [segédlet](#)
- A fájl nevében szerepeljen a szerző neve és a mű címe.
Pl.: Sikeres Szerző – Élete fő műve vagy sikeres-szerzo-elete-fomuve

Adatvédelem

Az adatkezelés célja, a kezelt adatok tervezett felhasználása: az adatok kapcsolatfelvétel és kapcsolattartás céljából kerülnek felhasználásra, illetve megbízási jogviszony létrejötte esetén.

Az adatkezelés jogalapja jogos érdek.

Megőrzési idő: üzleti kapcsolat időtartama, vagy törlési kérelem.

Ide küldd a történeted:

A pályázatra írt történeteket az alábbi e-mail-címre kérjük beküldeni: publish@konyvserpa.hu

Kérdésed van?

Amennyiben kérdésed van a pályázatainkkal kapcsolatban, írd nekünk: publish@konyvserpa.hu

Forrás: <https://www.epubirodalmikavehaz.hu/hogy-en-milyen-bolond-voltam-nyilt-vegu-palyazat/>

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbjait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírpírai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

n13

Társastánc

Kedd. A nő.

Átlagos nap, esteledik. A filigrán nő a konyhában a tűzhely mellett áll, főz. A hőség, fullasztó, patakokban folyik róla az izzadság. A légkondicionáló nem működik.

A férj a nappaliban a focimeccset nézi. Őt nem zavarja a meleg. A tévé üvölt. Éppen a második féldő kezdődik, egy null az állás a hazaiak javára. A vendégek szabadruhához készülődnek.

– Szívem! Idehoznád a söröm? Ott van valahol a frigó aljában, már biztosan lehűlt.

– Persze, drágám – mondja gépiesen –, mindjárt beviszem.

A kishűtőből keserves gyereksírás szűrődik ki, a hétvése forma kislány riadtan szalad a konyhába.

– Anya, anya! A Tibike állandóan rugdos, és még csúfol is!

A nő szótlanul megy, teszi a dolgát, elrendezi a gyerekeket, majd beviszi a hideg sört a férjének.

A szabadruhája a kapu fölé megy, hatalmas ováció, a tömeg egy emberként tombol. A férfi a fotelben hátradől, és egy újabb adag sós mogyorót lapátol a szájába.

– Makumba kihagyta! A hétszentségit! Milyen napod volt ma szíved? – veti oda csak úgy, mellékesen, miközben szemét továbbra se veszi le a tévé képernyőjéről.

– Tűrhető volt – válaszolja a nő.

Már vagy milliószor lejátszódott párbeszéd köztük. Amolyan small-talk féle. A férfit nem érdekli, és már a nőt sem. Belefásult. Tizenöt éve házasság.

– Nemsokára kész a vacsora, jöhetnek enni – mondja a nő, miközben visszasiet a konyhába.

Szerda. A férfi.

A férfi késő délutánig dolgozik. A lebetegedett kolléga helyett is meg kell csinálni valakinek a munkát. Ez a projekt különösen fontos, és a határidőket tartani kell. Arca meggyötört, korán kelt. Szeme körül sötét karikák. Még a negyvenes éveit véget tapossa, de már jóval többnek tűnik.

Lassan elkészül mindennel, elrakja a dolgait. Rend a lelke...

Fél óra zötykölődés a buszon hazáig. Közben pittyeg a telefon, felveszi, a felesége az.

– Igen, drágám, persze hogy beugrok, hozok azt is. Más nem kell? Biztos? Rendben, sietek!

Kicsit furakszik, megnyomja a lezárási gombot. Már szívesen megérkezne, sajog a lába, hasogat a feje, de most lett még egy kötelező köre, beugrik hát a közeli multiba. Rutinosan válogatja össze otthonra a dolgokat, majd beáll a végeláthatatlanul kényes sorba.

Egy kassza üzemel csak, szokás szerint. Némán káromkodik, majd lárvákkal bámulja a fogyni nem akaró tömeget. Leharcolt, megkeseredett emberek. Hétköznapi valóság.

Végre sorra kerül, lehúzza a kártyáját, majd cipeli hazáig a nehéz szatyrokat.

Otthon a nagybakkal is matekozni kell – gondolja. Aztán ha lesz még idő, talán beszélgethetnének kicsit az asszonnyal...

Tudja, hogy úgyse lesz. Jön a szokásos menetrend: vacsora, fürdés, aztán szundi, hogy másnap minden kezdődhessen előlről.

Csütörtök. A tánc.

A nő és a férfi a táncparketten találkoznak. Ruhájuk elegáns, a tekintetük csillog, egymásba fonódik, arcukon bujkáló félmosoly.

Némán, ünnepélyes tartásban állnak egymással szemben. A várakozás izgalma vibrál körülöttük.

A pillanat még egy örökkévalóságig tart, és akkor a hangszórókból felcsendül zene. Salsa, vagy rumba? A ritmus élénk, édes és bódító.

Elindulnak. A férfi vezeti a nőt, aki egy macska ügyességével követi. A férfin látszik, tudja mit akar, magabiztosan irányítja a partnerét, aki bíz benne, és máris megte-mertődik az összhang, pedig még csak fél éve táncolnak.

Most éppen egy új kombinációt gyakorolnak, párszor megismétlik. Nevetnek.

Lehetne az életben is így. Amikor két mozgó test szinte egy emberként funkcionál.

Az arcok kipirulnak, a pupillák kitágulnak. Élvezik a táncot. A mosolyok elmélyülnek, a szemek opálosan csillognak.

Mindketten kikapcsolnak és átadják magukat a zenének, a ritmusnak. Táncolnak. Transzállapotba kerültek. Egy ősi misztérium részesei.

Az idő gyorsan repül, a következő csoport már az ajtóban várakozik. A többi táncossal együtt izzadtan, de jókedvűen mennek átöltözni.

– Sziasztok! A jövő héten ugyanitt!

Péntek. A férfi és a nő.

A nő a konyhában áll, főz. Az apróra vágott vöröshagyma pirulni kezd a zsiradékban, miközben mennyei illatok áradnak szét a második emeleti panellakásban. Faarccal bámulja a konyhai csapot, amit már jó ideje nem lehet rendesen elzárni. Csipp, csöpp, csipp, csöpp.

A férje a szobában a tévét bámulja. Most kézilabda megy, a változatosság kedvéért. Issza a sörét. A másodikat vagy már a harmadikat. Megjár neki, azt mondja, hiszen ő dolgozott. Már a múlt héten megígérte, hogy megcsinálja. Bosszantó. Most veszekedjen vele? Legyint. A gyerekek bestiális üvöltése kihallatszik a kishűtőből.

Nemsokára indulnia kell a szülői értekezletre. Utána még a boltba is be kell majd ugrania.

Berak a gépbe egy adag mosnivalót. Későn fog ma ágyba kerülni. Holnap szombat, nekiállhat a nagytakarításnak. Az anyósék is be fognak ugrani valamikor. Az ablakot is le kéne már mosni, és a kinőtt gyerekruhákat kiszortírozni. Állandóan csak munka, munka, munka.

Asszonyors.

A férfi szokás szerint túlórázik. Ilyenkor van idő mindent megcsinálni, mikor a többiek már fél kettőkor elhúznak. Négyig tuti bent lesz. Aztán még be kell vinni az autót a szervizbe, nézzék már meg azt a tetves kuplungot. Az olajcserét is meg kell velük beszélni. A boltba is beugrik majd, a nagynak születésnapja lesz, kéne valami ajándékot venni. Aztán fél hétkor el kell hozni a kisebbet a karateedzésről. Csak el ne felejtse!

Hosszú a lista, fejben gyorsan végigzongorázza a napi teendőket, majd visszatér a munkájához. Sosem ér véget ez a hét!

A rádióból hirtelen egy kubai sláger dallamai csendülnek fel. A férfi behunyja égő szemét, kezével az íróasztalon ösztönösen ütni kezdi a ritmust.

A paneldzsungelben valahol egy filigrán nő mosogatástól repedezett kezében egy pillanatra megáll a fakanál. Ő is a zenét hallgatja.

Mindketten mosolyognak.

A következő táncórára gondolnak.

Együtt. Külön.

Cat_ Nem ma

– Vigyük el ma! Szerinted elvigyük?
– Miért gondoltad meg magad?
– Rosszabbul van. Egyértelműen rosszabbul.
– Hogyhogy rosszabbul? Nekem olyannak tűnt reggel, mint eddig.
– Mert én figyelek rá, mindig én figyelek! Úgy, hogy alig kap levegőt, gyorsan emelkedik a mellkasa, így: ti-ti-ti...
– Értem. Az tényleg baj.
– A doki azt mondta, látni fogjuk a jeleket. Hogy elindult a lejtőn, már csak idő kérdése.
– Akkor vigyük!
– De mi van, ha mégse...?
– De hát azt mondtad, hogy...
– Igen, de mi van, ha mégse? És még szinten lehet tartani? Sosem bocsátom meg magamnak, ha most megteszszük, és...
– Kicsim, gondolkozz realisan! Tizenkét éves, az nagyon szép kor. És a doki se jóslott többet, mint pár hónap.
– Mert a dokik ilyenek. Bercinek is pár hónapot adtak, de még fél évet élt! Az nem pár hónap!
– Hát jó, nem pár, hanem kicsit több. De ő a legjobb állatorvos a környéken, látott már sok ilyet.
– Persze. Tudom. Édes drágám, most is ott fekszik a kedvenc helyén a nyunyókájával, és fogalma sincs, hogy... Megnézem. Hátha jobban van.
– Na?
– Picit talán jobb. Mintha lassabban venné a levegőt.
– Biztos?
– Nem. A rohadt életbe, dehogy jobb! Édesem, be is pisilt megint...

– Kicsim, szerintem el kéne vinnünk! Itt az idő.
– Persze, akkor le van róla a gond, mi?!
– Ezt el se kezd! Nem igaz! Én is szeretem, ezt te is nagyon jól tudod, csak ki vagy borulva.
– Persze, hogy ki vagyok borulva! Ki ne lenne kiborulva? Bezzeg te?! Bocs. Ne haragudj! De ha arra gondolok, hogy senki nem szuszog az ölemben tévzés közben...
– Vagy az enyémben.
– Vagy a tiédben.
– Vagy elkunyizza a vacsorámat...
– Alig evett mostanában valamit. Nem bírt.
– Én is észrevettem.
– Az előbb azt mondtam, hogy sose bocsátom meg magamnak, ha most befejezzük, pedig élhetne még. De azt sem bírom, ha szenved.
– Én sem.
– Akkor vigyük.
– Jó. Kiállok a kocsival.
– Várj! Én nem vagyok erre felkészülve! Hogy odaviszszük, és nem hozzuk haza! Nem bírom. Nem ma!
– Csss. Gyere ide! Hadd öleljelek meg.
– Jó.
– Mi legyen?
– Vigyük. Istenem, fogalmam sincs. Mi neki a jobb? Annyira üres lesz nélküle minden... Nem várhatnánk még?
– Meddig?
– Holnapig?
– Nem tudom, kicsim, dönts el! A te kutyád.
– Igen. Az én kutyám.

Zspider Paradox-ügy

– Ő jön...

Alig látok valamit a sötétben a haldoklóból. Csak fekete szemei csillognak a gyárepület ablakain beszűrődő neonfényben. Megpróbálja befejezni, amit elkezdett, de csak hörög, aztán meghal. Elkéstem.

Amint hallottam a lövést, berohantam az épületbe. Nyomozóként ez a kötelességem. Az elhagyatott telephely acéllépcsői hangosan konganak, ahogy a gyilkos

menekülni próbál. Leteszem az áldozatot és utána eredek, ameddig még hallom, hogy merre lehet.

Futok felfelé, de minden emelet egyforma. Rozsdás gépek, poros berendezések, vaksötét. Mikor utolérem, rá akarok kiáltani, de fegyvert ránt, így én is. Telibe találok.

Elkapom a nyakát és meglátom a saját arcomat. Lentről hallom, hogy közeledek. Futni kezdek.

Ginko Zöld vízben

Hanyatt-homlok melankólia. – Megpillantottam a zöld vízben és összerebbentek fehér ruhájának láthatatlan tollai. Hattyúnak képzelte magát. Ott lebegett ébrenlét és álom között. Nem tudta vagy nem akarta tudni, hogy a tó hőmérséklete a kora reggeli órákban fürdőzésre alkalmatlan, csak hagyta, hadd ölelgesse őt a víz és hadd rajzolják tele fakó bőrét arany cikk-cakkokkal a gyerekes napsuga-

rak. Olyan volt, mint a halni készülő Ophelia, de mint aki az utolsó pillanatban meggondolja magát. – Világfájdalomba oltott kamaszos monodráma. Hogyan lehetne komolyan venni?! – Lassacskán ki is jött a vízből, megszártkozott tollanként, majd bekacsázott az irodába, ahol patkánnyá szomorodott.

Mortelhun Én is adok öt szót

(100 szavas novella)

„Én is adok öt szót.” Ez állt a papíron, amelyet búcsúzóul az ajtómrá tűzött. Napokig csak néztem a cetlit, nem értettem, mit is akar ezzel üzeni nekem. Nem haraggal váltunk el, csókkal búcsúztunk. Pont ezért az ürességet még meg lehetett szokni, de a hiányát nehezen. Sokadszorra is

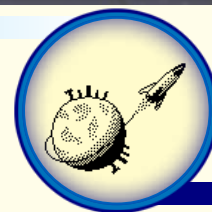
a papírra néztem, mint minden este. „Én is adok öt szót.” Felsóhajtottam. Segítségkérően néztem szét a lakásban, majd megakadt a szemem egy régi közös nyaraláson készült fotón. Eszembe villant, mintha a hátulja szavakat rejtene. Ez volt rajta filccel írva: „az igaz szerelem örökké tart”. És akkor összeállt bennem. Azonnal a mobilom után nyúltam.

Harmincöt év küzdelmének, írói megpróbáltatásának eredménye ez a könyv, mely négy hosszabb és négy rövidebb Kurgan történetet tartalmaz. Ezek azonban nem konvencionálisak, nem a hivatalos kánon szerinti Kurgan karaktert láthatjuk megelevenedni. Az író saját képére formálta, elmélyítette és kiterjesztette ezt az ősi harcost. Láthatjuk életútjának fontos állomásait egészen attól kezdve, hogy azzá válik, amilyennek a filmből megismerhettük.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

A.K. András

Az Atlantiszi Gyűrű

– Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú. – A vészjelző sziréna folyamatosan vijjogott, miközben vörös és sárga villódzó fények árasztották el a hatalmas méretű csillaghajó minden szegletét

– Fogd meg! – Mindhárman egyszerre kezdték felfeszíteni a vezérlőterem ajtaját azzal, amit épp találtak. Hárman, mert csak ennyien értek hozzá. – Ez az! Ágnes, a széket!

A pneumatikus rendszert legyőzve kiékeltek a felfeszített ajtókat. Ádám, a hajó legképzettebb pilótája, meg se várva ezt a műveletet, beugrott a fülkébe. A halott pilótát kilökte a székből és leült a helyére, a vezérlőpult elé. Keze szemmel követhetetlenül gyorsan járt. Akkor robogtak be a nyíláson a többiek is. Mindenki elfoglalva a helyét, földre vetve a halottakat.

– Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú.

Megérkezett Judit a légzőmaszkokkal. Már ép időben, mert Ádám kezdett szédülni. Ő rontott be a helyiségbe elsőként, azóta visszatartva a lélegzetét. Amikor a főorvosasszony ráhúzta fejére a maszkot, tüdejét elárasztotta a friss, oxigéndús levegő.

– Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú.

– Magdaléna, lódd már le magad! Hogy robbannának fel a nanobitjeid, te ócskavas!

– Sajnálom, Ádám! Csak egy másodtiszt vagy. Nincs jogod nekem parancsokat osztogatni. Azt csak a kapitány, és vagy a helyettese teheti meg a mesterséges intelligencia részére, vagyis nekem.

– Magdaléna! Itt Proxson kapitányhelyettes. A kapitány meghalt, mostantól én vagyok a kapitány! Hajtsd végre az utasításokat! Ez parancs!

– Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú.

– Sajnálom, mister Proxson. Ön nem lehet kapitány, mert nincs ilyen nevű személyzet az Atlantisz csillagközi cirkálón! Ön behatoló, kérem hagyja el a vezérlőtermet!

– Anyádat! – Egy újabb adag dúsított szén-dioxid löket árasztotta el a vezérlőtermet. Pont ugyanolyan, mint ami végzett a kapitánnyal és a személyzettel a vezérlőteremben.

– Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú.

– Idegőrlő ez a vijjogás, valaki kapcsolja ki Magdalénát!

– Jó lenne, de nem lehet! Nem tudunk behatolni a központi agyhoz.

Közben a kommunikációs tiszt visszaszerezte az irányítást az eszközei felett. Megkezdte a folyamatos adást és vészjelzést.

– Atlantisz hétszáztizenkilenc. A hajó felet elvesztettük a teljes kontrollt a mesterséges intelligencia hibás működése miatt.

– Én jól működöm, ti vagytok azok, akik elfoglaltátok a hajó vezérlőtermét.

De senki sem figyelt rá. Mind a kilencen el voltak foglalva saját rendszerük visszaszerzésével és annak kezelésével.

– Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú.

– Mi a helyzet az atommáglyával?

– Egyes, kettes, négyes, tizenhetes és a huszonegyes túlhevült!

– Le tudjuk választani őket?!

– Negatív, dolgozom rajta. Magdaléna ellenáll!

– Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú.

– Belső terek tömítettsége? Oxigénszint?

– Tömítettség száz százalék. Oxigénszint az ötös, kilencvenegyes és a hatszázhuszas szektorban kritikus!

– Légcsera vészmotorjai bekapcsolhatók?

– Negatív. Magdaléna nem ad hozzáférést! Próbálom a tűzfalat megkerülni!

– Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú.

– Ádám! Irányítás?

– Kézi vezérlésbe átkapcsolva, teljesen az enyém. Elbírok vele!

– Ágnes! Pajzs aktivitások? Mesterséges gravitáció?

– Már feltörtem a rendszert, mind a mienk. Magdaléna nem fér hozzá!

– Boldogultok nélkülüm!

Mindenhonnán igenlő válasz érkezett.

– Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú.

– Judit, velem jönne kérem?! Szükségem lesz magára! Mostantól Vivien első tiszt a hajó kapitánya! Remélem megértette mindenki?

– Igen, természetesen. – És már indultak is. Majd Proxson visszalépett Ádámmal szólni.

– Perceken belül magadra maradsz, remélem érted! A hajó valamennyi meghajtórendszerét, mindent neked kell hamarosan irányítanod. Ne érjen meglepetésként!

A levegő megfagyott egy pillanatra, tudták jól, ez mit jelent. Akkor Vivien első tiszt szeméből egy könnycsepp gördült le.

– Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú, Vúúúúúúúú.

És Vivien kapitány utána kiáltott.

– Apu, a fényhaza legyen veled!

De ezt már nem halhatta Proxson kapitány. A volt kapitány, mely posztot épp csak percekgig tölthette be, elsielt. A távolból még hallották a széssel kitámasztott pneumatikus ajtón keresztül hangját, ahogy pattogó parancsokat osztogatott.

– A kórházi személyzetéből a sürgősségi csapatot kérem a generátorszintre!

A generátorszinten volt már a biztonsági főnök is. Hozta a mechanikus záruk lyukkártyáit. A keskeny szervizajtón csak egy ember fért be. Proxson ment be, és csukta maga után az ajtót, hogy nyithassa a következőt. Hat ajtón kell átmennie, mind mechanikusan működik a központi vezérlés teljes kizárásával, pontosan olyan esetekre, ha feltörnének az anyakomputert, azt ki lehessen kapcsolni. Bár olyanról még csak nem is hallottak, hogy az AI megbolondult.

– Én ezt nem tenném, Proxon behatoló!

Nem válaszolt Magdalénának, hanem ment a célja felé. Magdaléna tehetetlen volt. Nem volt hozzáférése ehhez a vészbejárathoz. Azaz lehet, mégis? Magdaléna tudta, a létezése függ attól, hogy most hogyan dönt. Három zsilipen már átment végzte. A negyedikbe épp csak behelyezte a lyukkártyát, amikor kialudt a világítás, és a légelszívás hirtelen befűvés lett. A hajó egyik távolabbi pontjáról kezdte az oda befűvott tömény szén-dioxidot átvezetni, megmentve az oda rekedt utasok életét ugyan, de végzetes csapást mérve így támadójára. Legalábbis, ha sikerül kicsit lelassítania. És sikerült neki. A vaksötétben a volt kapitány alig találta meg a lyukkártyás mechanikus zárat. Terveihez képest jelentős késéssel ért be az anyakomputer szívéhez.

– Elkéstél. Már a halálos szinten van a szén-dioxid koncentráció. Perceid sincsenek hátra, behatoló! Add fel, és életben hagylak!

De ő nem adta fel. Igazából magában nevetett. Mennyire is ostoba az AI! Ha nem figyelmezteti, simán belélegzi a számára már halálos gázt, amelyből egyetlen lélegzetvételnél is bénulást okoz. Tudta, itt a dal vége. A kiképzésen tanultak szerint cselekedet. Már nem volt ideje kinyitni a mechanikus számszámát Magdaléna szívéhez, így betörte az erre az esetre elhelyezett szekrény üvegét, és kivette onnan a csákányszerű célszerszámot. Hatalmas ívben megsuhintva a biztonsági üvegen keresztül egyenesen az anyakomputerbe, Magdaléna tudatát tároló egységébe vágta azt. A majd húszezer voltos feszültséggel működő kvark-kvantum komputer lángcsóvát és villamos ívet kivette magából semmisült meg.

Az egész hajón elment az energia, de csak egy pillanatra. Ez épp elég volt ahhoz, hogy a kettes és a négyes atommáglya felrobbanjon. Az egész hajó remegett, Magdaléna nem volt többé. Ádám nem is hallotta a körülötte lévő eseményeket. Az utolsó információmorzsa, ami még eljutott tudatáig, hogy a túlhevült atommáglyákat leválasztották. Aztán már nem tudott másra figyelni. Minden a hajó irányításával kapcsolatos teendő rászakadt. Tudta jól, ki kell lépniük a hipertérből, mert egymaga képtelen irányítani a hajót huzamosabb ideig ott. Így hát nekiállt lassítani, amennyire a sérült hajó szerkezete engedte. Bár utálta nagyon, rákapcsolta idegrendszerének pályáit a hajó vezérlésére. Így az a teste részévé vált, és a gondolataival tudta irányítani. Sokkal hatékonyabb volt ez, mint a kézi vezérlés. Csak hát egyáltalán nem volt felemelő érzés a maga kilencven kilós testéből hirtelen százhatvan billió tonnára váltani. Érezni minden rezdülését és sérülését a hajónak. Hamarosan sikerült lecsökkeníteni a sebességüket fénysebesség alá, és kiléptek a hipertérből. Két naprendszer közt a kilépés ideje alatt még megtettek két fényévnél távolságot, mire sikerült a hiperteret elhagyni. Épp időben, mert majdnem belerohantak egy lánghó, fortyogó csillagba. Ádám hirtelen felrántotta a cirkáló orrát, elkerülve ezzel a frontális ütközést. Sírt, sivitott a hajó szerkezet a bőven határérték feletti terheléstől. Amikor megszűnt a remegés és nyugodt siklásba váltottak át, még mindig közel fénysebességgel haladva lassultak. Végre leválaszthatta magát a hajóról és ismét kézi vezérléssel vezette azt. Akkor Vivien szólalt meg.

– Ha nem a saját szememmel látom, nem hiszem el! Még sohasem láttam gépet emberre kapcsolódni, ugye ebből nem

akarsz rendszert csinálni? Nagyon félelmetes volt, amit műveltél!

– Akkor ezek szerint egyben vagyunk?

– Majdnem sikerült, de nem. Le kell szállnunk valahová nagyjavításra.

– Kapitány, a harmadik bolygó. Nézzé csak!

– Ez egyszerűen gyönyörű! Milyen szép kék! A légkör?

– Elhanyagolható fél százalék szén-dioxid, hetven százalék nitrogén, húsz százalék oxigén, egy százalék argon. Kiterjedés úgy ötszáz kilométer lehet. Talán egy bár a felszíni nyomás.

– Tökéletes. Itt letesszük a madarat! Azaz hogy, Ádám, ez még rád vár. A tartalék komputer ugyan működik, de korlátoztuk, amíg nem lesz ellenőrizve teljesen.

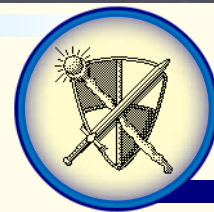
– Megint csatlakoznom kell?

– Ha lehet ne tedd! Az az előző is para volt nagyon, majd egy órán át úgy néztél ki, mint valami Zombi.

– Egy órán át odavoltam? Nekem csak perceknél tűnt!

A landolás egész tűrhetően sikerült. Két kontinens közé tették le az Atlantisz hétszázötvenkilencet. A majdani Amerika és Afrika közé. A kettes és a négyes atommáglya megsemmisülése miatt huzamosabb ideig maradniuk kellett. Nem sok idő kellett ahhoz, hogy a helyi emberek, akik alig különböztek utazóinktól, felfedezzék Lemúriát. Ahogyan nevezték magukat az ott élők, Lemúriaknak. Ugyanakkor bárkit is kérdeztek, Atlantisznak hívták azt a kontinentet, ahol egy talpalatnyi termőföld sem volt kezdetekben. Nem természetek semmit sem a Lemúriak, mégis királyként éltek. Hatalmas tudás birtokában voltak. Idővel befedték a tenger iszapjával és távoli vidékekről hozott földdel a kontinens nagyságú csupasz fémet, majd elkezdtek kifelé szivárogni és vegyülni a Föld népével. Mindnek volt a kezén egy különleges gyűrűje. Atlantiszi gyűrűnek hívták, és soha semelyik Lemúri semmiért el nem adta volna senkinek. A legénység tagjaiból senki sem érte meg a hazatérésük napját. Kilencezer évig tartott, mire sikerült felfejleszteniük egy titkos civilizációt, és az ő segítségükkel teljes egészében megjavítani a csillagközi cirkálójukat. Addigra már sokkal többen voltak, mint ahányan érkeztek. A lemúriak keveredtek a földi emberrel. Alig tíz százalékuk hagyta csak el a Földet az indulás napján. Atlantiszról el kellett üzniük mindenkit, hiszen, ha felszállnak azt senki sem élné túl. Így aztán mesterséges földrengéseket generáltak az Atlantisz hétszázötvenkilenc tetejére felhalmozott termőrétegekben. A mesterséges kontinens napokon belül elnéptelenedett. Akkor bekapcsolták a felújított atommáglyákat és a kerek hajótest kiemelkedett az óceánból alig pár centire a vízfelszín fölé és forogni kezdett. Egyre gyorsabban és gyorsabban, mígnem a teljes, a tetején felhalmozott termőréteg bele nem csúszott az óceánba. Akkor irdatlan sebességgel emelkedni kezdett és pár pillanat múlva elhagyta a Föld légkörét. Ezt minden külső szemlélő úgy élte meg, hogy Atlantisz egy nap elsüllyedt. Erről írt Platón is. Amit megerősítettek a titokban Földön maradt Lemúriak is. Te is találkozhattál már velük. Különleges gyűrűt viselnek, amelyet soha senkinek át nem adnak egy pillanatra sem. És ha erővel elveszik tőlük, a gyűrű homokká válik azonnal. Hogy honnét tudom ezt? Feleségem mesélte az unokáinak, amikor a gyűrűjéről kérdezték. Azt ígérte nekik, egyszer majd lesz nektek is.

Vége... vége?

R. Harbinger

Mutasd a fogad!

– Kapiák be!

Élise a tollát forgatta ujjai között, mialatt az ablakon lévő tükörképét bámulta. Nem volt elégedett magával, és nem akarta hallgatni, ki mire vitte az életben.

Maya közölte vele, hogy megérkezett a tízórás páciense, mire Élise, megkérte, hogy küldje be. A naptárra pillantott, és a vörössel bekarikázott „Osztálytalálkozó” feliratot bámulta, amely szinte világított a hófehér papíron.

Élise a fogorvosi székhez lépett, éppen akkor, amikor az ajtó kinyílt, és felbukkant egy szívdöglesztő pasi. Becsukta maga mögött az ajtót, majd kezét nyújtva közeledett hozzá.

– Pierre Girard. – Megrázta Élise kezét, és ahogy figyelte a megkukult nőt, megkérdezte: – Foglaljak helyet esetleg?

Élise bólogatott, azután megrázta a fejét, hogy magához térjen. Közelebb lépett a leülő férfihoz, és faggatni kezdte a panaszaival. Fél füllel figyelte csak az elhangzottakat, miközben próbálta elhessegetni a gondolatot, hogy ez a férfi bármikor ledumálhatná róla a bugyit.

– Rendben, Monsieur – kezdte Élise a vizsgálatok után. – Úgy látom, ki kell kapnunk az egyik felső fogat. Ne aggódjon, rutindologról van szó – nyugtatta a fészkelődő férfit.

– Tudja, irtózom az orvosi beavatkozástól.

– Ha szeretné, altathatunk is.

Pierre hosszasán tanakodott, de végül beleegyezett az altatásba. Élise felhelyezte a maszkot karizmatikus arcára, majd álomba ringatta a férfit, és megkezdte a beavatkozást.

– Ez meg micsoda? – kérdezte a felduzzadt ínyre pillantva.

Óvatosan megnyomta gumikesztyűs ujjával, mire a szemfog a többi fölé emelkedett. Élise megdöbbent, azután Pierre nyugodt arcára tekintett. Úgy pattant hátra, hogy csaknem elesett. Egészen a túlsó falig hátrált, mialatt az arcát borító maszk felfúvódott, majd leengedett szapora légzésétől.

– Ez lehetetlen! – hebegte maga elé, ahogy a fogorvosi székben ülő vámpírt figyelte.

Először régi kedvence, a Buffy, a vámpírok réme ugrott be neki, csakhogy abban eltorzult a vámpírok arca. A székben ülő Pierre azonban még álmában is sármos és gyönyörű volt. Ráadásul Élise, ahogy a sportos testet, férfias állat figyelte, heveny forróságot érzett testében.

Térj magadhoz, kisanyám! – dorgálta magát gondolatban. – Egy vámpírra gerjedsz!

És ekkor bevillant a megoldás minden gondjára. Először a naptárra, azután a szívdöglesztő férfira sandított. Agya zakatolt, mint a megvadult kakukkos óra. Élise elmosolyodott a maszk alatt, majd visszamászott a székére, és munkához látott.

* * *

Pierre zsibbadtnak érezte magát. Különösnek találta, hogy ez az érzés fittyet hányva a gravitációra mintha egyre feljebb kúszna a fejében.

Nagyokat pislogott, de képességeinek hála, gyorsan magához tért. A doktornő volt az első, akit megpillantott. Aranyosnak találta őt, de inkább ínycsiklandó érzést gerjesztett benne, mintsem szexuálisat. Kedves mosolyával azt sugározta felé a kis aranyos, hogy alig várta az ébredését. Pierre elmotyogott magában egy „Miatyánkot”, amiért adoniszai adottságaival sikerült elcsavarnia egy újabb liba fejét.

– Minden rendben van, doktornő? – görgette nehezen a szavakat.

– Beszélünk kell.

Na, tessék, kezdődik! Mindjárt kitalálja, hogy vacsorázunk együtt, vagy már hétvégén be akar mutatni a szüleinek. Könnyű préda, és túl könnyű falat. Mikor találom meg azt a tüzes, kemény nőt, akiről mindig álmodtam?

– Nézze, doktornő...

Nem tudta befejezni a mondandóját, mert Dr. Royer egy zacskót tett elé a tálcára, amiben ott csücsültek a szemfogai. Jéghideg iszonyat hömpölygött végig Pierre-n, mint ha megbecstelenítették volna.

– Az... – Nagyot nyelt, és csak ekkor érezte meg a szájában lévő vattát a múlandó zsibbadtság fátylán át. – Maga!

Felpattant, és a hátraszökkenő nő után kapott, hogy pusztá kézzel tekerje ki a nyakát.

– Helyre tudom hozni! – mentegetőzött Dr. Royer.

Pierre megtorpant. Sejtette, hogy van még valami a háttérben.

– Miért tette ezt?

A nő elmagyarázta tervét, miszerint Pierre-rel akar megjelenni az osztálytalálkozón, és a jegyeseként akarja bemutatni. A férfi visszahuppant a fogorvosi székbe, és próbált erőt gyűjteni.

– És ha segíték, visszateszi őket? – A zacskóra mutatott. A szemfogai nélkül csonkának érezte magát, ezért mindenképp választ akart, mielőtt kicsavarja a doktornő vékony nyakát.

Dr. Royer biccentett, Pierre pedig átnyalazta lehetőségei csekély tárházát.

– Mit kell tennem?

* * *

Élise még igazított a sminkjén, majd hátrahajolt. El kellett ismernie, szép munkát végzett. Tengerkék szeme ragyogott, barackárnyalatú ajka bujának tűnt, és a push up melltartó elérte a kívánt hatást. Magához vette kabátját, és lesétált a ház elé, ahová Pierre-t rendelte. Parányi kéjt ébresztett benne a tudat, hogy parancsolhat egy ilyen férfinak.

Fehér BMW terepjáró állt a lépcsősor lábához. Élise mély levegőt vett, és odasétált. Úgy érezte magát, akár az első randira készülő csitri.

A sötétített ablak leereszkedett, és Pierre rámosolygott, persze nem fogvillantósan. Élise most már úgy érezte, a kék nem is olyan parányi.

Remegő térddel szállt be, és reszkető kézzel csatolta be az övet. Pierre a combja felé nyúlt, és Élise azt hitte, hogy hozzáér, de végül csak rágóval kínálta.

– Kész... – kezdte Élise elcsukló hangon, majd megköszörülte a torkát. – Készen áll?

– Először is: ha jegyespárt játszunk, akkor tegezzen. Másodszor... – Átnyújtott neki egy jegygyűrűt. – Erre szükséged lesz.

Élise szava elakadt. Átvette az ékszert, és felhúzta.

– Miért teszi ezt? Miért ilyen segítőkész? Honnan van a gyűrű?

Átfutott agyán a sikítófrász egy rémkép alakjában, ahogy Pierre lerángatja a gyűrűt az egyik áldozatáról.

– Van nálad valami, amire szükségem van, emlékszel? A gyűrű csak kellék. Ez az egész csak üzlet részemről, és ha már csinálom, mindent beleadok.

Élise összeszedte magát, és minden kételyét, buja gondolatát agya rejtett zugába száműzte. A volt osztálytársai éveken át csúfolták, és most eljött a bosszú ideje.

Gyorstalpalót tartott Pierre-nek az iskolás éveiről, és mire megérkeztek, teljesen képbe hozta a férfit. Amikor eljött azonban az utolsó lépés, megrettent. Most még elfuthatok – gondolta.

– Minden rendben? – érdeklődött Pierre.

– Igen – kapta össze magát Élise. – Ez csak üzlet.

Kipattant a kocsiból, majd megvárta kísérőjét. Belekapaszkodott a felé nyújtott karba, és bevonultak az étterembe. Lágy zene szólt bent, miközben bejelentkeztek. Nem túl szép emlékek rohamával párosult Élise számára, amikor viszontlátta régi kínzóit. Miattuk nem válhatott azzá a magabiztos nővé, akivé szeretett volna.

Az egyik asztalhoz sétáltak, és helyet foglaltak a Royer névkártyánál. Élise sorban bemutatta Pierre-nek a bálkirálynőket, sportolókat és éltanulókat. Ő sosem tartozott egyikhez sem. A vámpír úgy mérte fel őket, akár a prédára leső ragadozó.

– Élise Royer? – lépett hozzájuk egy férfi. Arca markánsabb lett az évektől, de nem vészelt el benne Florian Duval. – Tényleg te vagy az? Mi történt veled? Régen látalak!

Élise felállt, mire a férfi magához ölelte. Nagyon meglepte a kontaktus, mivel mindig is távolságtartónak ismerte Floriant, aki ugyancsak nem találta helyét az iskolában, és úgy élt emlékeiben, aki mindhárom csoporthoz tartozni akart, de igazán egyikhez sem tudott.

Beszéltek pár szót, majd Élise bemutatta Pierre-t. Élvezettel figyelte Florian arcát, amint tudatosulnak benne a szavak, és Pierre határozott kézfogásától még a lélegzete is elakad. Ha van egy kalap Élise-nél, akkor megemeli Pierre előtt. Mit megemeli?! Inkább körültáncolja!

Az este csendes beszélgetéssel telt Élise és Pierre között. A férfi türelmesen hallgatta őt, amitől Élise arra gondolt, ez az este randinak sem lenne utolsó. Erőszakkal kellett emlékeztetnie magát, hogy egy veszélyes lény mellett ül, és bármikor az étlapra kerülhet ő is.

– Nocsak-nocsak – jelent meg az asztaluk mellett Margot Lacroix, akinek rőtvrös haja cseppet sem halványult az évekkel. Biztosan festett! – Élise! Mikor is találkoztunk utoljára, tíz éve? Istenem, mintha tegnap lett volna, amikor az a kis kócos fruska voltál!

– Szia, Margot! – Élise lesütötte a szemét, és ez Pierre-nek is feltűnt.

– Ő pedig... – Margot pengeélesen kezdte a kérdést, de a végén elakadt a szava.

– Pierre vagyok, Élise jegyese. – A férfi kezét fogott Margot-val.

Élise még azt is látta, ahogy Margot karján felállnak a pihe szőrszálak a vámpír érintésétől. Ez az, csorgasd csak a nyálad, te ribanc – gondolta, de jó kedve hamar lelohadt.

– Örülök, hogy a mi kis gótunk talált magának valakit. Tudta? Élise egy igazi gót volt a középiskolában. Fekete ruhákat, fekete sminket viselt, és még a haját is feketére festette. Pedig ez a szőke sokkal jobban áll neki szerintem. Még a tanárok sem mertek hozzászólni, néha annyira ijesztően, már-már metszően tudott nézni az emberre. Igen, erre a pillantásra gondolok!

Élise próbálkozott, de sajnos lepergett Margotról.

– Igen, tudtam – mentette a helyzetet Pierre, és magához ölelte a meglepett Élise-t. – Pontosan ezért szerettem bele, ugyanis mindenem a rockzene.

Margot elnémult, majd zavartan pislogott először a férfit, aztán Élise-re, végül távozott.

– Köszönöm! – kezdte Élise, de keserűség járta át, amiért Margot lejáratta.

– Ez egy hülye picra – összegezte Pierre. – Ne figyelj rá!

– Bocsáss meg egy percre!

A pulthoz sietett, és kért egy vodkát. Valami erőre vágyott, ami úgy oldja benne a feszültséget, mint sósav a szerves anyagot. Egy slukkra ledöntötte, és mire észbe kapott, Florian már mellette állt. Próbálta megvigasztalni, majd bátorító mosoly kíséretében átadott neki egy kis műanyag hengert.

– Mi ez? – kérdezte Élise.

– Kis ajándék Margottól.

Élise összevonta finom ívű szemöldökét, mielőtt megkereste volna tekintetével a terem túlsó végében álló hárpia. Florian eloldalazott, azután a henger szétpukkant Élise kezében, és fekete festékkel terítette be a csodás, világoskék ruhát, a nő haját és arcát. Ő mozdulni sem tudott a meglepetéstől. A zene éles recsenéssel váltott át gótikus rockzenére. Margot és a társai röhögtek, még Florian is velük tartott. Az idő vaskos léptekkel vánszorogott csak, mintha ő is összeesküdött volna Élise ellen.

* * *

Pierre felpattant az asztaltól, hogy tehetetlenül szemlélje a történéseket.

Nehogy sírj! – biztatta magában a nőt.

Be kellett ismernie, Royerben volt elég erő és tűz, hogy túsul ejtse a nyolcvanéves vámpírt, és idejőjön, hogy beintsen a régi kínzóinak. Becsülte érte a nőt, és kezdett más szemmel nézni rá.

Élise visszatartotta könnyeit, sarkon fordult, és kiviharzott. Pierre végigmérte a jelenlévőket, és kőkemény pillantásával beléjük fojtotta a nevetést. A terem hamar gyászos csendbe borult, és mindenki elfordult tőle.

Nem törődött velük, hanem összeszedte a cuccokat, és Élise után sietett. A kocsi mellett várakozva találta meg őt, amint könnyes szemmel meredt rá.

– Sajnálom, nem akartam összekenni az autót.

Pierre odalépett hozzá, és elővett egy kendőt, hogy letörölje a nő arcát. Legkevésbé sem foglalkozott az autóval, ugyanis három másik állt a garázsban. Jobban érdekelte Élise sebezhetősége, amely túlmutatott préda mivoltán, még a bosszantó zsaroló szerepén is.

– Meg fogsz ölni? – kérdezte halkán a nő, de nem mert Pierre szemébe nézni.

– Miért tenném?

– Kihúztam a szemfogadat.

Pierre elmosolyodott, miközben előkaparta a nő arcát a fekete trutyi alól.

– És vissza fogod adni őket, mert hamarosan szükségem lesz rájuk.

– Nahát, egy kedves vámpír?

Pierre elmosolyodott gondosan ügyelve rá, hogy ne vilantsa meg csorba fogsorát. Valahogy jókedvre derítette a nő, bár nem tudta megmondani, miért. És ugyan nem kedvelte a gót stílust, egész helyesnek találta Élise-t feketében.

– Nem vagyunk olyan rosszak, mint amilyennek gondoltok minket.

Akaratlanul is felidézte szülővárosát, Lyont, és hogy hogyan adott neki választást a családja: távozik, vagy meghal. Átérezte Élise helyzetét, akit a múltja fojtogatott.

Megvigasztalta a rendelőbe menet, majd helyet foglalt a fogorvosi székben.

– Akkor nem fogsz bántani? – kérdezte óvatosan Élise. Pierre nem értette, miért csak most kezdett aggódni emiatt. Megrázta a fejét. – Megígéred?

Pierre hosszan gondolkodott a válaszon.

Hajnaltól már egy testet cipelt a vállán a tengerpartra néző házak egyike felé. Hangtalanul közeledett a nedves fűvön, ahogy egy ragadozóhoz illik, azután fellépett a teraszra, és becsengetett. Némán várta, míg az ajtó kinyílik, majd Margot szemébe nézett. A nő arcára kiült az értetlenség, azt követte a döbbenet, mire megpróbálta bevágni az ajtót. Pierre belerúgott, amivel letépte a sarkáról. Felszisszent, szemfogait kivillantva.

– Ne! – esdekelt a földre került Margot. – Kérem, ne!

Pierre ledobta válláról a testet, és belépett a házba. Teljes figyelmét Margotnak szentelte, és fittyet hányt Florian rá meredő, üveges tekintetére.

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettellel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen és legálisan letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

**Akkor a
simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!**

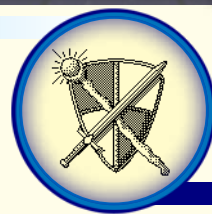
**A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban letölthető:**

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Erdős Sándor

A Mocsár Haragja

Valahol a Zöldláp mélyén, ahol a köd sosem oszlik el, és a nádas úgy susog, mintha titkokat suttogna, élt egy béka. De nem akármilyen béka. Ő volt Grumblax, a mutáns, az idegbeteg, a mocsár réme.

Grumblax nem mindig volt ilyen. Egykor egyszerű leve-libéka volt, aki békésen brekegve üldögélt a tavirózsákon. Ám egy végzetes éjszakán, mikor a csillagok furcsán villogtak, egy meteorit csapódott a mocsárba. A robbanás után Grumblax teste eltorzult: három szeme nőtt, a bőre kékeslila lett, és minden apró zajtól dührohamot kapott.

A mocsár lakói hamar megtanulták, hogy jobb elkerülni őt. Egy pitymallatkor például egy szitakötő túl hangosan zümmögött – Grumblax úgy felrobbant dühében, hogy a nádas három napig lángolt. Máskor egy teknős túl lassan mászott előtte, mire Grumblax egy egész dombot dobott utána.

Ám egy nap új jövevény érkezett a mocsárba: Lira, egy fiatal varázslónő, aki ritka gyógynövényeket keresett. Mikor először találkozott Grumblaxszal, nem félt tőle. Sőt, megkérdezte:

– Miért vagy ilyen mérges?

Grumblax először csak hörgött, de Lira nem hátrált meg. Napról napra visszatért, beszélt hozzá, mesélt neki a világról a mocsáron túl. És Grumblax, bár továbbra is idegbeteg maradt, lassan elkezdett figyelni.

Egy év telt el, mire Grumblax először nem dobott semmit senkihez. A mocsár lakói újra előmerészkedtek. Lira pedig rájött: a mutáció nem csak a testét, hanem a lelkét is megváltoztatta – de nem véglegesen.

Grumblax végül a mocsár védelmezője lett. Még mindig ideges volt, de már csak akkor, ha valaki szemetelt vagy bántotta a nádirigókat. És bár három szeme még mindig villogott, már nem a haragtól, hanem a figyelemtől.

Grumblax már-már legendává vált a Zöldlápban. A nádirigók dalokat költöttek róla, a teknősök pedig mesélték a történetét a fiataloknak: hogyan lett a haragból védelem, és a mutációból erő.

Ám egy éjszaka, mikor a hold vörösen izzott, valami megváltozott.

A mocsár mélyéről suttogás hallatszott. Nem a szél volt, nem a nádas. Ez valami más volt. Valami... ősi. Lira, aki épp egy új varázsfüvet tanulmányozott, megdermedt. A suttogás egy nevet ismételt:

– „Grumblax...”

A béka felkapta a fejét. Három szeme egyszerre villant. Ez a hang... ismerős volt. A múltjából. A meteorit nem csak őt változtatta meg. Volt egy másik... egy testvér. Blorx, a sötét mutáns, akit a robbanás után elnyelt a mocsár mélye. Ő nem haraggal telt meg, hanem... éhséggel. Azóta a mélyben élt, és most visszatért.

Másnap a mocsárban furcsa dolgok történtek. A víz feketévé vált, a békák elnémultak, és a nádasból árnyak kúsztak elő. Grumblax tudta, Blorx közeledik.

– Lira, el kell menned! – mondta rekedten. – Ez az én harcom.

De Lira nem ment. Egy varázslónő nem hagyja magára a barátját. Együtt indultak el a mocsár szívébe, ahol a suttogás már ordításba vált.

Ott állt Blorx. Egy groteszk, nyálkás lény, akinek teste folyamatosan változott. Szemei vörösen izzottak, és hangja olyan volt, mintha ezer béka brekegne egyszerre.

– Testvér... eljött az idő. A mocsár az enyém lesz!

Grumblax előrelépett. A haragja már nem tombolt, hanem irányított volt. Tudta, hogy most nem csak a mocsárért, hanem önmagáért is harcol.

A csata sötét volt és vad. Varázslatok csaptak össze, nádasok lángoltak, és a víz örvényként kavargott. Végül, mikor már minden veszni látszott, Lira egy ősi varázst mondott ki – egy békítő ígét, amit csak azok értenek, akik valaha békák voltak.

Blorx megállt. Három szeme könnybe lábadt. Egy pillanatra emlékezett... a tavirózsákra, a békés brekegésre. És ekkor... eltűnt. Nem meghalt. Csak visszatért a mélybe. Talán egy nap újra előjön. Talán akkor már nem haraggal.

Grumblax megrogyott. Lira mellé lépett, és csendben leült mellé. A mocsár újra zöld lett. A rigók új dalt kezdtek.

És Grumblax, a mutáns béka, újra békében brekeggetett.

Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügy-minisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múlttól és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálisá ez a mágikus-realista alkotás.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

Greaux Szkarabeusz

A Kairói Egyiptomi múzeum vezető kurátora Amira Asker késő délután átsétált a néptelen múzeum tágas előcsarnokán. Sürgető dolga volt, ugyanis közeledett a megnyitó – ami majd betekintést enged a III dinasztia történetébe és kultúrájába –, viszont ő még közel sem állt készen a kiállítandó tárgyak katalogizálásával.

Mikor lépteinek visszhangja kíséretében elhaladt a csarnok közepén kiállított közel hat méteres szfinx szobor mellett – amire rávetültek a lemenő nap sugarai –, ez olyan hatást keltett, mintha életre kelt volna az emlékmű. Támadt egy ragyogó ötlete. A mellényszébéből előhalaszta a mobilját, majd lőtt egy képet a háta mögött magasodó szoborral. Ez után mosolyogva továbbította a képet Tareknak, a barátjának egy üzenet kíséretében: „Este vacsora, nálam?” Hamarosan jött a válasz: „Feltétlen!”

A férfival a helyi egyetemen ismerkedett meg, aki Egyiptomi kultúrtörténetet tanított. Már az ismerkedésük elején kiderült, hogy sok közös van bennük, és az érdeklődési körük is megegyezett. Rövid időn belül egymásba habarodtak. Fél éve jártak együtt, ám az életüket még nem kötötték össze, de már érett bennük a gondolat. Az idejük nagy részét ugyanis kitöltötte a munkájuk, azonban nem telt el úgy nap, hogy ne találkoztak volna.

A liftbe szállva lement az alagsorba, ahol tárolták a műtárgyakat. Végighaladt a félhomályban fürdő hosszú nyirkos folyosón, amitől mindig kirázta a hideg. A csempevel borított falak mindig is egy hullaház benyomását keltették benne. Olyan nyomasztó volt a csend, hogy kivette a zsebéből a kulcsosomót és azt csörgette, míg a 112-es számú tölggyfa raktárajtóhoz nem ért, ami egészen a folyosó legvégében volt.

Mikor belépett a helyiségbe, a levegőben fa és bőr illata keveredett. A sötétben kitapogatta a falon lévő mennyezeti lámpa kapcsolóját, és mikor felkattintotta, a neoncsövek zümmögve villantak fel.

Lassan körbehordozta a tekintetét a tágas teremben. Körben a falak mentén kétajtós szekrények sorakoztak túlszűfolva mindenféle tárggyal. Középen három hosszú asztal volt összetolva, azon mumifikált állatok tetemei, agyagedények, maszkok és szobrok sorakoztak. A padlón további ládákból mindenféle műtárgyak voltak. Hirtelen olyan érzés kerítette hatalmába, mint amikor az ember szent helyen jár. Szinte tapintható volt a mágikus jelenlét, amit úgy vélt, hogy a vallási tárgyaknak tudható be.

Kesztyűt húzott, majd elindult az asztalhoz, hogy kiválogassa a kiállítandó tárgyakat, ám akkor a szeme sarkából, egy hosszú faládát pillantott meg. Ez valahogy elkerülte korábban a figyelmét, mert csak most tűnt fel neki. A lánán a következő felirat díszelgett: i. e. IV. századi múmia test a szakkarai tartományból.

Mikor leemelte a koporsó fedelét, egy bepólyált múmia tárult a szeme elé. A 3-4. dinasztia-tól kezdve a testek halál utáni megőrzésének fontossága a mumifikálás volt. Az egyiptomiak szerint az emberhez tartozó ba-lélek – amely az életerőt és a személyiséget szimbolizálja – együtt él a személlyel, azonban a halál pillanatában kiszáll a testből, és csak a mumifikálás után tér vissza hozzá. Ez biztosítja az egyén életét az örökkévalóságig, ezért ahhoz, hogy a ba-lélek felismerje, a testnek ép állapotban kell maradnia.

Óvatosan, elsőnek elkezdte a fejről lehámozni a fáslit. Mikor a koponya teljesen láthatóvá vált, megdöbönt a szinte tökéletesen ép bőr láttán, ami a csontozaton barnán fénylett. Úgy vélte, hogy magas rangú személy lehetett, mivel abban az időben fáraókat és nemeseket készítettek fel a túlvilágra. Hosszabb szemlélődés után feltűnt, hogy a szájjüregében egy apró zöldesbarna szövetdarab látható. Elővette az elemlámpát, és a mellényszébében lévő csipesszel kihalszta, miután szétfeszítette a múmia állkapcsát, ami egy kis reccsenés kíséretében szétnyílt.

Amint a tenyerébe helyezte a tárgyat, rájött, hogy nem is szövetfoszlány, hanem egy lepkebábhhoz hasonlatos dolog. Ez egy szkarabeusz! – jött rá. De amint hozzáért a csipesz hegyével, mocrogni kezdett a teremtmény. Lassan felrepedt a páncélzata, és egy zümmögő bogár szállt fel a magasba, ami elkezdett körözni a feje körül.

Amira elszörnyedve próbálta elhessegetni a közeléből, de az nem tágitott. Mikor résnyire kinyitotta a száját, a bogár egyenesen lerepült a torkán, mintha csak épp a kedvező alkalomra várt volna.

A nő fuldokolni kezdett. Pánikba esve kirohant a folyosóra, egyenesen a lifthez, mert az alagsorban nem volt illemhelyiség. Közben a bogár a torkán akadt, és folyamatos köhögési ingerre késztette.

Felérve a földszintre, azonnal berohant a személyzeti mosdóba, majd a WC-csésze elé térdelt, és lenyúlt a torkán az ujjával, hogy kihányja, de az erőlködése nem vezetett eredményre. Ez után nem látott más megoldást, mint annyi vizet inni, ami csak belé fért. Mikor érezte, hogy valamelyest megkönnyebbült, meg kellett támaszkodnia, mert a lábaiból teljesen kiment az erő az ijedségtől. Fel sem tudta fogni, hogy mit keresett egy bogár, a közel hároméves múmia szájában. Tartott tőle, hogy megfertőződik, ezért úgy döntött, hogy elmegy egy teljes vizsgálatra. Tudta, hogy folytatni kellene a munkát, de képtelen volt visszamenni oda. Pihenésre vágyott a történetek után.

A kijáráshoz érve, a biztonsági őrnek feltűnt a sápadtsága.

– Minden rendben, Dr. Asker?

– Igen, köszönöm! Mára végeztem – válaszolta mosolyt színélve. Aztán kilépett az épületből.

A hűvös múzeumi levegő után megcsapta a januári meleg, amitől elfogta a szédülés. Gyorsan beszállt a Volvóba, bekapcsolta a klímát, majd kihajtott a múzeum területéről, besorolva a délutáni forgalomba. Még mindig émelygett, és rettentően gyengének érezte magát, amit az ijedtség számlájára írt. A város fényei összemosódtak a szeme előtt. A Meret Basha főúton dugó alakult ki, ami miatt hosszadalmas útra számított. Közel négy éve élt Kairóban, és minden percét kitöltötte a munka. Mikor felajánlották neki az állást, azonnal elfogadta, ugyanis már egyetemi diákként is az volt az álma, hogy egyiptomi ásatásokon dolgozhasson.

Útközben felhívta Tarekot, és beszámolt neki a történetekről.

– Egy bogár? – harsogta a vonal túlsó végén a fiatal férfihang.

– Igen. Egy átkozott bogár. Képtelenségnek tűnik, de mégis ott volt a múmia szájában.

– Ez szörnyű baby! És jól vagy? Nem kellene elmenni a dokihoz, hogy megvizsgáljon? Ki tudja, milyen kórságot hordozott magában.

– Holnap megnézetem magam. Most csak egy forró fürdőre van szükségem, és egy kiadós alvásra. Már úton vagyok hazafele. Te mikor végzel?

– Hamarosan. Ki kell töltenem még pár dokumentumot, aztán rohanok én is.

Amira, mire hazaért, már teljesen besötétedett. Legelső dolga volt teleengedni a kádat. A meleg víz ellazította minden tagját, de ezzel együtt mérhetetlen fáradtság hatalmasodott el rajta. Amint lehunyta a szemét, azonnal el is aludt, és mikor felébredt, már teljesen kihűlt a fürdővíze. A feje irtózatosan hasogatott. Érezte, hogy belső láza van. Elténfergett a hálószobáig, és amint a párnára hajtotta a fejét, nyomban el is aludt. Pár órával később, mikor felkelt az éjszaka közepén, a teste minden része sajgott. A feje lüktetett, mint egy dob. Szinte az is erőfeszítésbe került, hogy az éjjeliszekrényen lévő mobiljáért nyúljon. Megnézte az órát, ami fél hármat mutatott. Közvetlen mellette Tarek békésen szuszogott. Nagy nehezen kitápaszkodott az ágyból, majd beviharzott a fürdőbe és a vécészele elé térdelt, éppen időben, mert mélyen a gyomrából egy gombóc próbált utat törni. Megdőbbenve tapasztalta, hogy vért hány.

– Ez képtelenség! – mondta magának, miközben két kézzel kapaszkodott a WC szélébe. – Kórházba kell, hogy menjek, nem vagyok jól! – kiabálta a férfinak.

Tarek, mikor meglátta, hogy milyen rosszul fest, azonnal felöltözött, és pár perc múlva már úton voltak.

– A bogár lehet az oka! – mondta dühödten a férfi. – Már hamarabb orvoshoz kellett volna, hogy vigyelek!

– Kérlek, ne hibáztasd magad! – Amira hangja erőtlen volt. – Az én hibám. Akkor még nem éreztem magam rossz... – De be sem fejezte a mondatot, sugárban okádni kezdett. A kocsni műszerfalát betérítette a véres hányadék.

Fél órába is beletelt, mire megérkeztek. Tarek karöltve segítette be a nőt a váróterembe. A sürgősségi betegellátó osztályon soron kívül felvették. Egy ötvenes éveie elején járó doktornő leültette egy kényelmes ágyra, megnézte a pupilláját, azután vérnyomást mért. Tarek közben mindenről beszámolt. Az orvos bólintott, majd további viz-

gálatokat hajtott végre. Végül vért vett tőle, és mikor megjött az eredmény, közölte velük, hogy minden rendben van.

– Valószínűleg valamilyen csípés lehet a vérzés oka, látszik, hogy felsértette a nyelőcsövét. Felírok pár fájdalomcsillapítót és gyulladáscsökkentőt. Ha az elkövetkezendő két napban is tapasztalnak tüneteket, akkor azonnal jöjjenek vissza, jelenleg többet nem tehetek önökért! – mondta az orvos, majd halvány mosolyt erőltetve magára, és hozzátette. – Ne aggódjanak, a gyógyszerek hatásosak lesznek!

Tarek kissé megkönnyebbülve vezette ki Amirát az autóhoz. A nő szótlánul ült be az anyósülésre és hazáig meg sem szólalt. Odahaza bevette a kapott pirulákat, és lefeküdt aludni.

Másnap kora reggel a fadzsir imára hívás hangjára ébredtek. Tarek látva, hogy még nem nyerte vissza a régi színét, pusztít nyomott a homlokára, és közölte, hogy bemegy a múzeumba és elvégzi a rá eső munkát is. A nő mosolyogva köszöntö meg, utána megpróbált pihenni. Bekapcsolta a televíziót, és miközben a távirányítóval ide-oda kapcsolgatott az adások között, mérhetetlen gyengeség vett erőt rajta. A szeme előtt kezdett összemosódni a kép. Érezte, hogy történik vele valami, mert a teste pihekönnyű lett, de nem esett pánikba, helyette béke és nyugalom szállta meg. Ebben az állapotban, egy fekete lepel ereszkedett a szeme elé, amitől úgy tűnt, mintha egy sötét verembe került volna. Egy kis idő elteltével, azonban kivilágosodott körülötte minden, és meglepetésére a sivatagban találta magát. Ott lebegett a fizikai teste nélkül a kietlen homoktengerben. Mikor balra pillantott, a Dzsószer piramis tárult a szeme elé, de nem a mai állapotban, hanem pompája fényében. A fehér, simára csiszolt mészkőréteg szinte szikrázott a napfényben, de nem volt ideje gyönyörködni a látványban, mert hirtelen, a Nílus keleti partjára került, a Luxor templom bejáratához. Ott egy erő megragadta, és ő magatehetetlenül szállt a templom főbejárata felé. Az utat két oldalról hatalmas szfinx-szobrok szegélyezték. A körülöttük lévő fák, virágok és a csicsergő madarak, mind Ramszesz dicsőségét hirdették. A templomot a sziklába vájták, a falakat festmények és domborművek díszítették, amik a fáraó születését és istenné válásának a történetét mesélték el. Mikor már majdnem a szentély bejáratához ért, az erő váratlanul balra húzta, a fáraó pavilonja felé.

Az épületben arannyal díszített ágyat látott, amelyben egy megtermett alak feküdt díszes fejfedővel. Szolgák álltak körbe és pálmafa ágakkal legeyzték.

– Uram! Durion mágus szeretne szót váltani veled! – jelentette be, az egyik testőr. A férfi válaszul bólintott, majd egy szőlőfürtöt vett a kezébe és jóízűen csipegetett belőle.

Hamarosan, egy legalább két méter magas, hosszú, bordó köpenyt viselő alak jelent meg, a kezében egy állatbőrből készült könyvvel. – Fáraóm! – szólította meg tisztelettudóan Durion.

– Mit szeretnél, varázstudó? Ismét az áldásom kellene, egy újabb varázslatra?

– Nem, uram. Ennél többről van szó. Látomást láttam. Hatalmas háborút vívsz, de végül elbuksz.

– Elbukom? – mosolyodott el gúnyosan a fáraó, majd újabb szőlőszemet vett a szájába. – Ez a te látomásod szerintem nem megbízható, lehet túlterhelt vagy és tévképzetek gyötörnek. Az egyiptomi birodalom a legnagyobb a földkerekségen, ki az, aki szembe merne szállni velem?

– A szolgák istene.

– Ha hinnék is ennek az ostoba képzelgésnek, ugye megtetted az óvintézkedéseket, másrészt nem jöttél volna a szíнем elé? – kérdezett a fáraó először meginogva a magabiztosságában.

– Hát persze. Ajándékot hoztam neked – felelte a mágus, félmosolyra húzva a száját. Végül a könyvet kezdte lapozgatni, majd hangos felolvasásba kezdett. Holt nyelven beszélt, amit senki sem értett. A könyv lapjai hamarosan mintha életre keltek volna, és egy smaragdhátú bogár röppent ki belőle. Áldozatát hamar megtalálta, a fáraó szájába reppent. Először hangos köhécseles, majd görcsök kínozták. A teste kitekeredett, a szeme kidülledt. A bőre vérpirossá vált.

A szolgák sikoltózásba kezdtek. A testőrök azonnal körbefogták a varázstudót.

– Ha tiszta a vérvonlad, istenné tesz – mondta a varázstudó a fáraónak, aki a kínok-kínját élte meg. – A smaragdhátú szkarabeusz magába szívja az erős lelkeket, és felerősíti a tulajdonságait. Egy átlagembert persze felemésztené a bogár, de a te vérvonlad ősi, még a korok hajnalából származik, ugyebár?

– Te átkozott! – nyögte a fáraó.

– Vagy talán jogtalanul szerezted meg a trónt, és te csupán egy szolga gyermeke vagy?

– Megölni! – nyögte ki az utasítást a fáraó, majd kilehelte a lelkét.

Az örök azonnal cselekedtek. Fogták, és keresztüldöfték a lándzsájukkal a varázstudót. A férfi száját egy fájdalmas nyögés hagyta el, majd térdre rogyott. Hamarosan vér buggyant ki az ajkai közül.

– Ezzel még nincs vége – mondta nyöszörögve. – A szolgák istene egyszer még visszatér – majd arccal a földre zuhant.

A kép homályosodni látszott, és egy hang húzta vissza a valóságba Amirát.

– Amira, ébredj! Segítséget hoztam! – szölongatta Tarek.

A nő ismét az ágyban találta magát. Tarek mellett egy colos, bordó köpenyes alak ácsorgott. A nő nagyra meresztette a szemét, mert az előbb látott mágussal nézett farkasszemet.

– Ez hogyan lehetséges? Az előbb álmod láttam, amiben megjelent előttem a múlt, és maga ott volt – mutatott erőteljesen az ismeretlen férfira.

Tarek értetlenül rázta meg a fejét.

– Biztosan csak képzelődtél, nagyon sápadt vagy. Ez a férfi egy gyógyász. Olyan embereken segít, akiknek a kórházak nem tudtak magyarázatot adni a betegségükre...

– A látomásban, mit látott pontosan? – szólt közbe a férfi.

Amira megpróbált minden részletet felidézni és mesélsébe fogott.

– Értem. Valószínűleg egy ősi leszármazottam elevenedett meg maga előtt. Valaha vérmágusnak hívták a bordó ruhásokat, akik általában okkult tudományokkal foglal-

koztak a múltban. Ők voltak az ősi tudások mesterei. A jelenben már csak kevesen maradtunk és gyógyfüvek keverésével foglalkozunk. – Itt egy pillanatra elhallgatott, majd gondterhelten így szólt: – Szóval előkerült a smaragdhátú szkarabeusz, ami mindvégig Ramszesz testében szunnyadt.

– Maga tudott erről? – kérdezte Tarek megdöbbenve.

– Keveset, de igen. Az elődeim kódexében említik, hogy a szkarabeusz a legenda szerint egy lélekfaló kártevő, amely összegyűjti az ember energiáit. Azonban csak rövid ideig képes életben maradni a szabadban, ezért mindig szimbiózisban kell élnie valakivel. Olyankor azonban az összegyűjtött lelkekből mindketten részesülnek. A legenda szerint csak az ősi vérrel rendelkezők képesek elviselni a szimbiózist. Ramszesz a legősibb vérű, ugyanis Ézsau leszármazottja.

Amira tágra nyitotta a szemeit, szinte el sem akarta hinni, amit halott.

– A szkarabeuszt, amit lenyelt, el kell távolítani, különben belülről emészti fel. Mivel nem ősi a vérvonala, ezért lehet csak napjai, vagy órai vannak hátra. Ez a parazita megtámadja a belső szerveket és minden csepp vért kiszípoloz belőle.

Tarek aggodalmasan nézett Amirára. A nő bólintott, majd halovány biztató mosolyt küldött a férfinak. A bordó ruhás táskával érkezett, amelyben mindenféle orvosi kellék és gyógyszerek kaptak helyet, és mikor már nyúlt volna érte, váratlan fülsértő sikoly szakadt fel a nőből. A szája elé kapta a kezét, mert fekete vér buggyant fel a gyomrából. Tarek jéggé dermedt a látottaktól, a valóságba a gyógyász férfi zökkenetett vissza.

– Meleg vizet, azonnal! – kapta parancsba a férfi, és nyomban kiviharzott a konyhába.

A varázstudó közben kotorászni kezdett a táskában, ám ezzel elkerülte a figyelmét, hogy Amira teste nagy változáson megy keresztül. A szemében sárgás fény gyúlt. A bőrét arany színű pikkelypáncélok kezdték beborítani. A haja hollófekete színűvé vált, és nagy éles karmai nőttek.

Mikor a férfi előhúzta a tört, megdöbbenve látta, hogy Amira mivé vált.

– Maga... ősi vérvonal! – A tör hirtelen kiesett a kezéből, majd leborult a nő elé. – Ez egy csoda! Végre beteljesült! Széth visszatért! A létezésünk végre értelmet nyert! Felséges isten, tégy velem belátásod szerint!

A nő lassan odalépett a férfihez, és egy villámgyors mozdulattal, kitekerte a nyakát.

Tarek rémülten szaladt be a szobába kezében egy kancsó meleg vízzel. A látvány sokkolta, és ültében rogyott le a padlóra, magára borítva a víz nagy részét.

– Amira, mi történt veled? – kérdezte remegő hangon.

A nő a szoba közepén lebegett, új, fenséges alakját felöltve. Amira istenné vált. Érezte az ereiben lüktetni az elődei vérért.

– Hajts fejet az istened előtt, te balga! – A hangja egészen földöntúlinak hatott. – Mert a mai napon urad visszatért!

A férfi magatehetetlenül nézte végig, amint a nő kísértől az épületből. A teliholdas éjszaka hamar borússá változott, és mindent körülöleltek a halálsikolyok.

* * *

Otthonosan mozgott a piramis kanyargós sötét labirintusában. Jól ismerte a helyet, ami réges-rég, még az özönvíz előtt az istenek tiszteletére épült. Valójában egy járat volt a két világ között. A kapu mélyen a piramis gyomrában pihent, és halandó ember előtt nem tárult fel, csak annak, aki méltó rá.

A piramis a hajdani állapotához képest, csupán egy romhalmaz volt. A vakolata leomlott, feliratai lekoptak. Egykoron pompás látványt nyújtott; kívül fehér mészkő burkolat takarta, és aranyozott csúccsal rendelkezett, ami még az égből is jó látható volt. Belül a falakat és az oszlopokat, színes képek és domborművek díszítették, amik meséltek az istenekről, és a tetteikről. Szentély volt, és csak a főpap léphetett be, de mostanra csupán egy elhagyatott zárandokhelyé vált. Az istenek rég elhagyták e helyet, és kongott az ürességtől.

Még tisztán élt az emlékezetében az a nap, mikor Isten özönvízzel sújtotta a Földet. Az áradatban minden alattvalójuk odaveszett, és ők imádók nélkül maradtak. Ez az időszak mindannyiuk számára veszteséges volt. Idővel egymást kezdték el hibáztatni és összetűzés támadt közöttük. Apophis kétségbe vonta az ő uralkodási jogát, mert valójában a trónjára fájt a foga. Mikor összecsapott vele, és tisztességes harcban legyőzte, fellázadtak ellene. Elárulták, az örökségét pedig elvették. Elzárták a feneketlen mélységbe, hogy örök kárhozatra ítéljék. A saját vérüket! Mialatt ő elzárva sínylődött, az istenek elhagyták a Földet, és visszatértek a biztonságot nyújtó békés otthonaikba. De azzal nem számoltak, hogy ő még visszatér, és bosszút áll. A haragja elől egyikőjük sem menekülhet! Nem fog kegyelmezni nekik, mint ahogy vele sem tettek kivételt. A jogarral a kezében erősebbnek érezte magát, mint valaha. Ez legyőzhetetlenné teszi. Végez apjával, anyjával és fivéreivel, és végül az uralma alá hajtja a Földet, ami egykoron őt illette volna meg. Ő lesz az egyedüli istenség, és őt kell imádnia mindenkinek, legyen az ember, vagy isten.

Miközben a piramis szívébe tartott, a nő tudata hirtelen a felszínre tört. A test egyszer csak nem engedelmeskedett neki. A pulzusa megemelkedett, és zihált. Nem tudta, hogy hol van, és mi történik vele. Sikoltott.

Széth minden erejére szüksége volt, hogy elnyomja a tudatát, és ismét álomba küldje. A nő meglepően erős akarattal rendelkezett, ezt el kellett ismernie. Az élni akarás erős volt benne. De már nem sok kellett, hogy teljesen felvegye vele a szimbiozist, és akkor teljesen uralni tudja a testet. A múltban egyszer már legyőzték, de most nem fogja hagyni, hogy megállítsák.

Ugy ötven métert megtett a szűk járatokban, és a királyné kamrájának a bejáratához ért. Ekkor meghallotta a piramis körül a szirénákat. Sejtette, hogy az általa keltett vihar nem fogja sokáig távol tartani az embereket, de annyi időt nyert vele, amennyi pont szükséges. Később majd gondja lesz rájuk.

A sírkamra igen tágas volt, és a fala vörös gránitból volt. Lassan körbejárt helységben. Néha odalépett a falhoz, és a kezével megkopogtatta a falat. Ahol üregesen kongott, egy hirtelen mozdulattal a jogarral a kőre sújtott, és a gránit egy hangos roppanás kíséretében szétrobbant. Mikor elült a levegőben kavargó por, egy járat jelent meg a falban, ami függőlegesen vezetett lefelé a piramis gyomrába.

Bemászott a járatba, és négykézláb, függőlegesen mászni kezdett lefelé. Úgy negyven méter megtétele után egy földalatti sírkamrába jutott, aminek a levegője dohos volt és párás.

Innen egy újabb járatot robbantott, ami végül a kapuhoz vezetett.

Egy hosszú, oszlopos csarnokba jutott, ahol a belső tér olyan méretes volt, hogy egy halandó ember igen aprónak érezte volna magát benne. Amint felemelte a jogart, egymás után lobbantak fel a fáklyák a falon.

Kétoldalt három-három hatméteres színarany Anubis szobor állt, amik egy hierogliffakkal felrajzolt nyolcméteres átmérőjű gyűrűs kapuhoz vezettek. A kapu őrzője Anubis volt, és csak általa tudott bebocsátást nyerni a túloldalra. De tudta, hogy nem tagadhatja meg tőle az átkelést. Az őrző nem tehetett kivételt.

A kapuhoz érve megérintette több ponton a szimbólumokat, és azok az érintése nyomán, egymás követően villantak fel, mint karácsonyfán az izzók. A kapu hamarosan életre kelt. Sötét volt mint a fekete égbolt, és hullámzott, akár a tenger.

Széth ez után hátralépett, és türelmesen várta, hogy megjelenjen a kapu őrzője. De nem kellett sokat várni, egy természetes alak lépett át a kapu túloldaláról. A testén sötét, fénylő páncélt viselt. A feje egy sakálra hasonlított, ahogyan az a freskókon is látható. A kezében egy hosszú, fényes jogart tartott. Mikor megszólalt, a hangja mennydörgő volt.

– Ki akar bebocsátást nyerni? – nézett szúrós szemekkel az előtte álló, a derekáig érő alakra.

– Széth, Geb és Nut fia, a Föld törvényes örököse.

Anubis jól megnézte az előtte álló alakot.

– Bizonyítsd isteni mivoltodat! – szólította fel.

Széth ekkor fogta, és a körmeivel ejtett egy öt centis sebet a jobb alkarján, majd az őrző elé lépett. Anubis kinyújtotta a karját, és mintát vett, amit az ajkához emelt. Egy ideig ízlelgette, végül így szólt:

– Fivérem! A kapu nyitva áll előtted – mondta, és oldalra lépett.

Széth érezte, hogy a diadal érzése átjárja a testét. Már nem kell sok idő, és ismét visszaveheti azt, ami őt illeti meg. Sőt, még annál is többet! Ismét hatalmas istenség lesz, a Föld ura.

kovacsgabor

Lélekharang

Az élet „csalfa vak remény”. Csupa szeszély és ebből adódóan teljesen kiszámíthatatlan, akár egy ködbe burkolt hegyóriáson kígyózó szerpentin, teli váratlan kanyarokkal, melyek nem tudni, merre sodorhatják az embert. Vannak táblák és egyéb közúti jelzések, van CD-lejátszó andalító muzsikával és távolsági fényszóró reflektor, de a vakító fehérséget körülölelő sötétség mélyén akármilyen rejtezhet. Csak két dolgot tehetünk: reménykedünk, hogy nem veszünk el, és tovább haladunk, amerre az utunk visz, és ha erről az útról véletlenül lesodródunk...

Sam július 26-án tért, illetve sodródott le erről az útról. Egy pillanat volt az egész, és addigi élete nem volt többé, legalábbis nem ugyanaz.

– Szeretlek – súgta lágyan Carolanne fülébe, szinte majdhogynem annyira gyöngéd hangsúllyal, ahogy egy haldokló beteg közli végakarátát az ágya mellett ülő szeretettének.

Az ember nem készül fel a váratlan helyzetekre, azok csak úgy megtörténnek és kész. Hát ez is egy olyan pillanat volt, senki nem számolt az egésszel csak megtörtént spontán. Az igaz szerelmet nem lehet tervekbe szőni, vagy manipulálni. Az igaz szerelem akár egy virág, egyik napról a másikra egyszer csak kinyílik, vagy elvirágzik.

Sem Sam, sem Carolanne nem tudták, hogy ez fog történni, csak intuitíven átadták magukat a helyzetnek, emígy letérve arról a bizonyos útról.

– Szeretlek – válaszolta a lány, majd az ifjonti szerelmek megcsókolták egymást, mit sem törődve a világgal.

* * *

Mily csodás gyönyör mikor két ember egymásra talál, de az élet nem tündérmese, előfordul, hogy szar van a műzliben.

Halk kaparászás és csörgés, majd a kulcs megtalálja a helyét a zárban, egy apró mozdulat, katt, majd az ajtó kinyílik.

– Hol voltál? – nézett szemrehányóan Isabelle vőlegényére, de a férfi, szó nélkül beslisszolt a lakásba.

– Hol voltál? Válaszolnál? – türelmetlenkedett a nő.

– Söröztünk – jött a válasz.

Sam gyomra irtózatossá görcsbe rándult. Undort érzett. Förtelmes, visszataszító undort önmagától és a hazugságtól, amit odaböfögött a nőnek, akit szeret, vagyis akit egykor szeretett.

– Szólhattál volna!

– Nem volt térerő – jött az újabb hazugság, saját magát is meglepve, hisz soha nem szokott hazudni.

– Hihetetlen.

– Teljesen kiment a fejemből. Sajnálom.

– Aggódtam érted. Egyedül hagytál.

– Ne haragudj! Minden rendben van. – Ekkor megölelte a nőt, majd csókot hintett a homlokára. Az megnyugodott. – Itt vagyok – súgta oda neki, de belül mégis máshol járt.

Belül a büntudat, vagy valami hasonló érzés mardosta. Nem akarta megbántani Isabelle-t, hiszen szerette. Szerette, de már nem úgy, mint régen, mikor együtt tervezgették a jövőjüket. Ház, esküvő, gyerek, majd a békés nyugdíjas évek. Ez már csak a múlt volt, nem a jövő. Egy megfakult álomkép.

Pedig Isabelle csodálatos nő volt. Gyönyörű, okos, gondoskodó, pont olyan nő, mint akit egy férfi kívánhat magának. Valódi családanyának és feleségnek való.

S ezt a nőt, akit olyannyira szeretett Sam, most becsapja és megcsalja, mert hát Carolanne... oh, hát róla sem lehet semmi rosszat elmondani. Páratlan szépség. Szőke aranyfürtjei és varázslatosan érzéki kék szemei minden férfiszívet megolvasztanak, vagy ha kell, össze is törnek apró darabkákra. Csupa vidámság, csupa élet és csupa szépség. Pont olyan, mint a tökéletes nőnek lennie kell.

Bűnös szerelem, mely úgy burjánzott, mint tavasszal a nagymama virágoskertje.

Nem lett volna ember, ki azt mondta, vagy akár feltételezte volna, hogy Sam és Isabelle közt nincs minden rendben. Szerették egymást, jó munkájuk volt, lakajos kis otthonuk és kényelmes életük, legalábbis kívülről úgy tűnt, hogy jó úton haladnak. Samnek soha nem kellett foglalkoznia a házimunkával, esetleg néha apróbb javításokat elvégezni a ház körül, vagy levinni a már megtelt szemeteszsákokat, de más semmi. Aranyélet, mondták a kollégái. És mindez, ez az „aranyélet” rohamosan süllyedni látszott, egyre mélyebbre és egyre kevesebb reményt tendálva arra, hogy valaha is kimeneküljön a hazugság és az elidegenedés hullámaiból.

Samuel másra vágott. Talán nem volt észszerű indoka, hogy miért is tette kockára, miért is készült feladni a biztonságos és kényelmes kis életét, de egy dolog biztos volt: szerette Carolannét, és vele, tudott volna a kötöttség béklyói nélkül élni és élvezni az életet, kifacsarni minden egyes cseppjét, akár egy citromot, és örökön-örökön izzani a szenvedély buja lángjaitól...

* * *

Novemberi éjszaka volt. Kinn szürke, mindent beborító köd és hideg. A hőmérő higanyszála tíz fokot sem mutatott, a szobában mégis izzott a levegő, és nem a fűtőtestek, vagy a kazán melegétől, hanem a szenvedélytől. Ahogy két test egymásba gabalyodva vonaglott, akár egy anakonda és egy aligátor, a túlélésért folytatott harca közben.

A levegő párás volt, a lepedő összeizzadt, a szex intenzív. Carolanne csípője, akár egy örökmozgó, vadul ingott előre-hátra Sam medencéjén, miközben az jobb kezével

keményen markolta a nő jobb mellét, míg másik kezének mutató- és középső ujjai annak szájában masszírozták nyelvét. Néhány határozott mozdulat múlva már más volt a felállás. A férfi homlokán izzadságcseppek gyöngyöztek. Miközben testének izmai feszesen dolgoztak, a nő formás mellei előre hátra ugráltak, akár valami pajzán játékszer. A férfi péniszé könnyedén kicsúszott, hogy aztán még keményebben behatolhasson arra a bizonyos lucskos kis helyre.

Izzadt testük összetapadt, lelkük egybeforrt, egymáséi voltak, illetve egyik voltak. Férfi és nő céljai soha nem lehetnének egyöntetűbbek ennél. Amikor két idegen hús egyesül, a világ megszűnik létezni, és az orgazmus beteljesülésének elérése marad az elme utolsó racionális fogódzkodója.

– Szeretlek – súgták egymás fülébe, majd a vágy sóhajai közt Samnek furcsa érzése támadt. Hangokat hallott, de nem tudta, pontosan miket és honnan, nem is érdekelte, hímveszője lüktetni, heréi bizseregni kezdtek, majd a férfi és a nő közös célja beteljesült, és a hangok elhalkultak, majd elnémultak.

* * *

Másnap reggel, vasárnap, az Isten napján csak egymás mellett heverték a kihűlt szobában, az izzadt ágynemű közt, és tekintetükkel egymás arcát vizsgálgatták. Sam olyan volt, mint egy gyermek, aki elveszett, majd egy könnyed, őszinte, szeretetteljes mozdulattal megsimogatta Carolanne smink nélküli arcát, aki, mint egy macska, testével szorosan hozzásimult.

– Bárcsak örökké így maradnánk! – mondta Carolanne.

– Igen. Ez így tökéletes.

Így fetrengtek, ölelkezve, nevetgélve, elveszve egymás szemeinek és vonásainak szépségében, miközben vagy ezerszer elismételték egymásnak, hogy szeretlek. Aztán elaludtak.

* * *

Sam harangszóra ébredt. Dél van, gondolta magában, majd óvatosan kibújt Carolanne öleléséből, kitakarózott, megcsókolta az alvó nő arcát, aki arra enyhén megbillentette fejét, aztán szép csendben megkereste az alsónadrágját és kikecmergett a fürdőszobába.

Még mindig hallotta a bing-bangolást, sőt egyre erősödött. Mi a fene?

A csap fölött hideg vízzel leöblítette az arcát, majd egy törölközővel megtörölte. A tükörbe nézve, rémes látvány tárult a szeme elé.

Egy rothadó hulla arca nézett vissza rá. Szemeit már rég kiették a férgek. Bőre sápadt és aszott volt, mit iszonyatos sebek tarkítottak feltárva az alatta levő oszló húst. Torz vigyor grimaszolt rá, mit egyből felismert. Az az ő, Samuel Green fogsora volt az. Megismerte a szemfogai és az alsó metszőfogak szabálytalanságáról, mit gyerekkorában az évenkénti fogászati vizsgálatokon minden évben szabályoztatni akart a fogorvos.

– Mi a franc? – Libabőrös lett, majd begörcsölt a gyomra.

Fejében a hangok egyre hangosabbak lettek. Koponyája hátsó része szó szerint lüktetett. Nyakán az erek pulzáltak.

Kicsapta az fürdőszobaajtót, de mintha egy teljesen más dimenzióba került volna. Egy idegen helyen volt. Hűvös volt, sötét, de tudta, hogy ez nem Carolanne lakása.

Minden szűk volt. A falak és a tér, mintha folyamatosan szűkülni volna, akár valami prés gép. Verejték csorgott a tarkóján, jéghideg verejték, miközben a harangok egyre csak kongtak, mintha valami átkozott kínai harangban lenne.

Minden egyes lélegzetvételkor egyre erősödött, és most már fájdalom is társult hozzá. Pokoli agónia járta át a teste minden egyes idegszálát, egészen a sejtéig hatolva.

Bing-bang, bing-bang, bing...

Őrjítő fájdalom kezdett kibontakozni a koponyája hátsó és elülső felében is. Pokoli kínok az iszonyatos bűn nevében – gondolta. Itt az idő az ítéletésre.

„Nincs bűnbocsánat.”

Eszébe jutott Carolanne. A heréi majd szétrobbantak a pusztá gondolattól. Majd eszébe jutott Isabelle, és szíve majd kirobbant a mellkasából, a gyomra mintha külön életre kelt volna, úgy tekergett, aztán görcsösen zsibbadni kezdett.

A földre rogyott, teste reszketett. Magzatpózbba kuporodott és várta, hogy vége legyen ennek a tortúrának, vagy inkább a halált várta? Maga sem tudta, hogy most mi lesz, csak azt tudta, hogy nem bírja tovább, szétrobban a feje, szétrobban a teste, szétrobban a szíve. Zokogott, a könnyei égették az arcát. A szemei kigúvadtak, mintha ki akarnának mászni a helyükről.

Bing...

Ordítani szeretett volna, de amint nyitotta a száját, csak okádék jött ki rajta, kesernyés epe.

Bang...

Megtörölte a száját, de ahogy a vomitus daraboktól bűzlő szájához érintette a kezét, csontig hatóan égető fájdalmat érzett. Sikított, de még rosszabb lett. Még jobban belefájdult a feje, a szíve, a teste, a végtagjai. A halál torkában volt. Iszonyatos egy halál, de hát iszonyatosak a bűnök is.

„Nincs bűnbocsánat.”

Az igazság az, hogy Sam soha nem hitt Istenben, de most fohászkodott, könyörgött Istenhez, szellemhez, a jó tündérhez, bárkihez, aki megszabadíthatná végre ettől az irdatlan szenvedéstől, de még a halál is megváltás lett volna.

A levegő fojtogató volt. Minden egyes belégzés gyötrellemmel teli, mintha üvegszilánkok vagdosnák a torkát, és minden egyre szűkebb lett, szinte agyonnyomták a falak, a közeg.

A harang pedig csak zúgott, remegett a sötétség, remegett Sam is.

Bing-bang, bing-bang, bing-bang ...

A lelke megadta magát, majd a teste is. Széttroncsolódott minden egyes szövet, minden egyes ideg, darabokra szakadt akár egy rongybaba, amit ide-oda rángatnak a felelőtlen gyerekek. Az elméje csak sötétség volt, nem volt többé Samuel Green. Nem volt már szenvedély a szívében, sem szeretet, sem pedig büntudat, csak végtelen üresség.

* * *

Ekkor hirtelen magához tért. Ott feküdt Carolanne mellett az ágyban. Teste izzadt volt, mintha a zuhany alól lépett volna ki. A szíve hevesen vert, mellkasa fel-le liftezett. Karján a szőrök össze-vissza meredeztek. Figyelte, ahogy Carolanne békésen alszik. Így is milyen gyönyörű – gondolta magában, majd kissé nyugodtabb lett.

– Csak álom volt – dünnyögte, majd harangozni kezdtek.

Samuel torkaszakadtából ordítani kezdett, majd kipatant az ágyból, kirohant a konyhába, és a legelső kést, ami a keze ügyébe akadt felkapta és beleszúrta a halántékába.

A szemei kifordultak, majd a konyhapadlóra rogyott az élettelen teste. Egy kicsit még rángatóztak az izmai, majd a fején lévő sebből, lassan szivárogni kezdett a vér, vörösré festve a fehér járólapot egy kis tenyérnyi tócsában, aztán szép lassan abbamaradt a rángatózás és csak a harangszó zúgott.

MESEPELYHEK

Magyar írók ajándékai a gyerekeknek

- 01 Palásthy Ágnes: Rudolf, a Télapó szarvasa (12:54 min.)
- 02 Erdei Barbara: Borz Bonifác karácsonya (14:50 min.)
- 03 Balla Kálmán: Öcsi, az Északi sark őre (19:54 min.)
- 04 Aux Eliza: Krampuszok karácsonya (7:10 min.)
- 05 Engler József: Ünnepi kalamajka (30:07 min.)
- 06 Bank Eszter Katalin: Az elveszett lista (18:48 min.)
- 07 K. László Szilvia: A karácsonyfa (6:39 min.)
- 08 Földi Kinga: Dércsípte Benő és a játékbaba (14:37 min.)
- 09 Váczi B. Nikolett: Az elveszett csengettyű (8:46 min.)
- 10 Gergely-Pécs Éva: Az eltévedt pingvin (21:17 min.)
- 11 Sütő Fanni: A hóember karácsonya (12:11 min.)
- 12 Bubrik Zsuzsanna: Száncsengő (3:41 min.)
- 13 Váczy Virág: A fatündérek karácsonya (14:37 min.)
- 14 Galambos Tamás: Télapó és Krampusz (11:22 min.)
- 15 L. J. Wesley: Jesse Jones, a Mikulás küldetés (28:50 min.)

mek.oszk.hu/22600/22667/mp3

MANNAFELFÚJT FRÁJEREKNEK

A magyar profi és amatőr írók szerencsére rendületlenül képesek vidámkodni. Ez a 262 perc most 17 szerző 18 rövid, ám velős történetét mutatja be. A dolog semmivel nem maradnak el az első, Manópörkölt hokedlival című [https://mek.oszk.hu/12000/12080] hangos antológiától - sőt. Aki az első összeállítást szerette - ezt nagyon fogja. Aki nem ismeri, mi is ez, most beleszerethet. (Persze, aki már az elsővel is keményen küzdött... hát, annak további szép napot kívánunk.) Stílusgyakorlatok, felhőtlen ötletparádé, ami kis időre remélten képes a hallgatót kimenekíteni a mindennapok nyűgeiből. Kellemes kikapcsolódást kíván, aki mindent szeretettel feltárlja önöknek - Engler József, alias teddyted.

Bandi2: Rohadt egy nap

Beren: Démon és idézője

Kapitány: Kovács Ferenc

és a király

Petya [Váczi Péter]:

Teremtéstörténet

Mickey Long: Dühítő dallamok

On Sai: A szunnyadó vulkánon

innen és túl

Jimmy Cartwright: Kell egy

kecske

Josh Ogren: A Szent Küldetés

Nimrettil: Igenis, orgyilkos

A. G. Stone: Miatyánk & Co.

Cyrano: Lovag és sárkány

Anvike: Vendetta

a Kossuth utcában

Carun [Balla Kálmán]:

Minosz bikája

Xenothep [Balázs Gábor]:

A végső pont

Randolph Cain:

A balszerencse lovagja

Kapitány: Sápványai Ödön

utazása

Johnny Silver: Találka

Norton: Pedig most kezdett

érdekes lenni

A hangskönyv ingyenesen és legálisan letölthető innen:
mek.oszk.hu/22400/22427/

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

102. fejezet

A rézpuncijú baglyok legendája I.

*Amikor felmerül a
De miért is problémakör*
írta Craz

Kókuszpók a Szolgáltatóház felé vezető sugárút árnyékos oldalán haladt. Átellenben az utcakő hőmérséklete egy kisebb tűzokádó sárkány orrlukában megszokott mikroklíma mediánértékéhez tendált. A napos oldalon csak egy kis tűzmanó táncikált vigyorogva, de rögvést elszállt vörös képeről a jókedv a picsába, amikor egy első emeleti ablakból valaki nyakonöntötte egy lavór langyos lábvízzel.

A setét varázsló azon morfondírozott, hogy a könyvtárba menet még tesz egy rövid kitérőt a Próbagooblin nagytermébe, ahol elfogyaszt egy korsó sört, aminek hőfoka holmi tűzokádással ellentétben inkább a víz szilárd halmazállapotának jellemzőihez tendál.

Bent a Könyvtár egy rejtett zugán rögvést kellemesebb környezet fogadta. Elégedetten böfentett kettőt a hideg búzasör emlékére, kényelmesen elhelyezkedett egyik kedvenc olvasófoteljában, majd a szokásos kicsiny borzongással vegyes izgalommal figyelte, ahogy a Fantázia Enciklopédia Varázslóknak belelapoz saját magába. Az varázspapír pergése lelassult, a lapok helyzetváltoztató mozgása egy aranysebélyes oldalpáron állapodott meg.

Réges-régen egy messzi-messzi megnevezett királyságban - fogalmaz a Fantázia Enciklopédia Varázslóknak - történt ez a tanulságos eset.

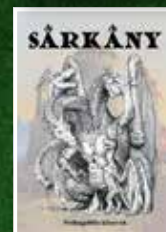
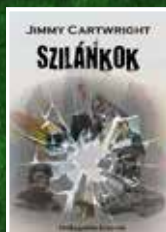
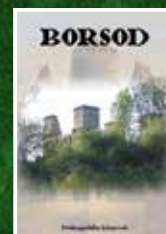
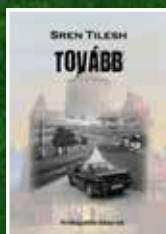
Új királyné érkezett a palotába, messzi földről sodorta a szél a király ágyába, egy a természettel szoros harmóniában élő erdei közösségből, aminek totemállata a bagoly volt. A huszonnégy éves lánynak ugyan nem nőttek tollak a hátán, varázslat nélkül nem tudott repülni, nem fogyasztott főétkezéskor egereket nyersen, és nem huhogott a füledbe, ellenben éjszaka élt aktívabb életet.

Ezt a király eleinte számos alkalommal fülig érő mosollyal díjazta a Nagytorony felső három szintjén, ugyanis ez épületterész rejtette magában a királyi hálólakosztályt.

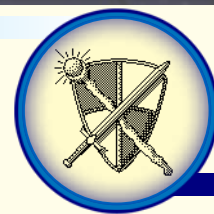
Az újsütetű királyi hitves a pár szekéderéknyi feltétlenül nélkülözhetetlen bizbasszal együtt magával hozta kedvenc házibaglyát is. A Bubus névre csakis gazdájának hallgató fenséges szárnyas mindaddig nem keserítette meg az ország uralkodójának hétköznapijait, amíg nem kellett neki is párt keresnie.

A regionális bagolyfaunában az elsődleges nemi jellegek meglátásához még az éjjellátó vadászszem is kevésnek bizonyult, így ez a kirendelt bagolypecéreknek szintén problémát okozott. Az egyik segédmunkaerő félhangosan meg is jegyezte, hogy a csigákkal nem kellene ennyit baszakodniuk. A csapatot vezető királyi mágus ezt meghallotta, utolsó mondatnak nyilvánította, majd a munkamorál fenntartására és a saját szadista hajlamainak kielégítésére megidézett az egyik kedvenc démoni létsíkjáról egy négyszáz kilós edicsigát, ami másfél perc alatt hangos csámcsogással elfogyasztotta a halálraírtétet. Húszer perc múlva begyűjtötték a kellő mennyiségű baglyot.

A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

Ebenezer

A tanítvány – 1-3. fejezet

1. fejezet

Nilo a szeme sarkából látta, amint a tőle pár lépésnyire álló nehézpáncélos alak meglepő fürgeséggel hasra veti magát, és ő is gondolkodás nélkül követte a mozdulatot. Bár nemrég volt a szakasz tagja, nagyon jól tudta, hogy ha a Főnök tesz valamit, annak megvan az oka. Szinte még földet sem ért egy rommá lőtt házfal takarásában, amikor három xenorg pusztító emelkedett fel a poros utcát borító törmelék alól, és ugyanabban a pillanatban ionágyúikkal máris tüzet nyitottak. A töltött részecskék hangtalanul húztak el a fejük fölött, majd amikor beleütköztek a pár lépésre mögöttük emelkedő sűrű betonfalba, tenyérnyi darabjait evaporálták félreismerhetetlen sisterségükkel.

– Most! – harsant fel a szakaszparancsnok hangja a súlyos sisakba épített rádióban.

Nilo tudta, hogy egy ilyen erejű sorozat után pár másodperc kell a pusztítóknak, míg újra feltöltik az ionágyút a belső energiaforrásaikról, és ez elegendő a számukra. Feltérdelt, egy szempillantás alatt célba vette a középső xenorgot, és lőtt. A Lassel-puska olyan lendülettel lökte őt hanyatt, hogy vagy fél métert csúszott a hátán nehéz harci vértjében, de legalább ennyivel dobta hátra a pusztító szikrázó holttestét is egy elektromos robbanást követően. Nem látta, de bízott benne, hogy a kissé távolabb lapuló társai szintén rálőnek az idegen támadókra, és remélte, hogy legalább Bex el is találja valamelyiket. Ők ketten voltak a szakasz mesterlövészei, akik elektropuskát használtak – ezt a nagy tűzerejű, ám kényes fegyvert. Nem csalódott, egy gránátvetős gépkarabély felugatása mellett nyugtázta Bex fegyverének rövid vakkantását is, és mintha a szakaszvezető gépfegyverét is hallotta volna egy rövid sorozat erejéig.

Amikor elült a zaj, Nilo felkönyökölt és végigtekintett az utcán, ahol por és fekete füstpamacsok kergetőztek a levegőben. Termo-, majd álcadetektorra váltott, de így sem látta nyomát élőlénynek a közelben, ugyanakkor sejtette, hogy Nell és Tamara már bizonyára a kilőtt xenorgok mellett lehetnek. Sajnálta, hogy sosem láthatta őket akció közben a testre feszülő kevlár-ruhájukban, ám a földi álcamezők más technológiával működtek, mint az idegeneké.

– Mozgás, mozgás, nem bámészkodni jöttek! – dörrent a rádióban Tylon szakaszvezető, véget vetve Nilo ábrándozásnak.

Elsőnek egy mélyvörös páncélzatot viselő alak lépett a pusztítók maradványai mellé.

– Hülye barmok, maradtatok volna a seggeteken a kibaszott bolygótokon!

– Te utaznál egymillió fényévet, Ropter, hogy Bex szétlője a búrát? – kérdezte valahonnan Nell.

– Azért nem kell, szétlőhetem most is – röhögött Bex, és Ropter felé célzott.

– Vidd innen azt a mordályt! Még elsül!

– Én nem vagyok ideegbeteeg, Ropter – szólt cinikusan Bex.

– Hehe, baromi vicces – replikázott Ropter, és a vörös páncél alatt megremegtek az arcizmai.

– Fejezzék be – reccsent Tylon hangja –, már nem a cirkusban vannak, hogy bohóckodjanak!

– Beng – suttogta Bex Ropter felé, és elfordította a fegyver csövét.

– Jól játszották a csalétket, Főnök – szólt a szakaszvezető egy betonporos páncélos alak felé, és csizmájával belerúgott az egyik xenorg testébe.

– Na és persze Nilo – jegyezte meg a Főnök halkan.

– Reggel volt öt a medencénél, aztán kettő, és most ez a három – kalkulált Tamara félhangosan –, vagyis még kettő lapul valahol a közelben.

A majd három éve tartó háborúban az Akadémia elemzői még nem tudtak rájönni, hogy a xenorg támadók miért mindig tucatjával járnak, ami egy bizonyos szempontból meglehetősen kiszámíthatóvá tette őket. Az Elit Páncélosok, ahogy a Nilóéhoz hasonló szakaszokat neveztek, minden bevetés során változtattak a létszámukon.

– Rendben – szólt Tylon rövid szünet után –, Nell és Tamara, titek az a baloldali épület, Bex, oda fel, Ropter és Nilo, jobbra az a parkoló, Főnök, te nézd meg azt a garázszerű épületet ott elől!

A páncélosok szétrebbentek, mint a megriadt madarak, ám óvatosan indultak a kijelölt célpontok felé. A két feldehítőlány láthatatlanul és nesztelenül suhant egy toronyház maradványai felé, amely egykor nyilván egy elegáns irodaház lehetett, ám éppen stratégiai magassága miatt rombolták le az invázió elején a xenorg bombázók. Iszonyú pusztítást végeztek, szinte napok alatt gyalulták le a nagyvárosokat világszerte. Az összehangolt támadásokat képtelen volt visszaverni bármely ország légierije, ahogy rakétákat lőttek ki, vagy felemelkedtek a vadászgépeik, olyan elektromos vihar támadt körülöttük, hogy menthetlenül lezuhantak. Majdnem egy évbe és rengeteg pilóta életébe került, hogy kiderüljön, a bombázók mellett rombolók is repültek, csak álcamezőben. Hasonlóban, mint amit úgy egy hónapja végre az Akadémia mérnökeinek is sikerült kifejleszteniük, és most Nell és Tamara életét óvták, ahogy a két, minden szenzor elől eltakart karcsú test macskaként osont előre a törmelék között, és besurrant az épület előcsarnokába.

Bex a hátára vetette a Lasselt, és gyakorlott mozdulatokkal kezdett el felkapaszkodni egy torz mutatóujjként álló óratoronyba. Még az invázió elején sokan úgy gondolták, hogy hagyományos hadviseléssel is meg lehet állítani az idegeneket, ám hamarosan nyilvánvalóvá lett, hogy a reguláris hadsereg legfeljebb védelmezni tudja a túlélők

elszórt kolóniáit, ha kellőképpen beássa magát, és a tűzerőre koncentrálnak. Ahhoz, hogy hatékony ellencsapást tudjanak a xenorgok ellen végrehajtani, többre volt szükség – így alakultak meg a Páncélosok szakaszai kiválogatott kőzatonákból. Megkapták a jellegzetes acélkék páncélruhát, amely komoly védelmet nyújtott a támadók fegyverei ellen, de persze azért nem volt sebezhetetlen. A mesterlövész mindenesetre élvezte a páncélba épített mágneses mozgássegítőt, és úgy kúszott fel a rozsdásodó vasvázon, mint egy gyík.

Nilo, aki az újonc volt Tylon szakaszában, némán követte Roptert. Kicsit tartott a férfitől, mert azt sugdosták róla, hogy egy fejsérülés után nincs minden rendben vele, időnként bekattan és hallucinál. Mindenesetre ezt még nem látta soha, és Ropter vörös páncélja arról árulkodott, hogy vérbeli veterán. A veteránok az Elit megbecsült tagjai voltak, harci tapasztalataikról és túlélési képességeikről legendákat meséltek a kolóniákon. Valószínű Ropter is már régen az Akadémián taníthatná a tiszteket, ha nem lett volna az a rejtélyes sérülése, amelyről sosem beszélt.

A nagy gondolkodásban Nilo észre sem vette, hogy társa megáll, így éles koppanással ütközött a hátába.

– Zöldfülű – morogta Ropter. – Keress lőállást itt, én lemegyek oda! – mutatott az előttük ásító feketeségbe, amely egy földalatti parkolóház bejárata volt. – Termo, és tizenöt lépés.

A lövész bőlíntott és behúzódott egy leomlott oszlop mellé, puskáját vállhoz emelve. Roptert elnyelte a sötét, de az összehangolt felismerő-rendszerek miatt az infraszenzor pont olyan vörösen jelezte, mint amilyen a vértete is volt a napfényben.

A Főnök komótosan indult a valóban garázsszerű épület felé, amely azonban inkább egy szerelőműhely volt, ahová akár kamionok is beállhattak. Ablakai betörték, lemezről kifordulva lógtak. A falakban lévő mélyedések jelezték, hogy folyt már itt tűzharc; az elpárolgott kő és robbanásnyomok szerint mindkét oldal használta bűvőhelynek. A két éve tartó állóháború során nem voltak ritkák az összecsapások a xenorgok és az Elitek között, akárhol is voltak a Földön. Az elkeseredett helyzet egy-egybe kovácsolta a legtöbb nemzet haderejét, persze nem mindegyikét, de ezekről semmit sem lehetett tudni hosszú ideje. Aki nem valamelyik reguláris erő által védett kolónián élt, az feltehetőleg már halott volt, vagy valamilyen rejtékhelyen húzta meg magát – amíg kitartott az élelmiszer és a víz.

A Főnök azonban nem volt az a típus, aki elbújik, és mástól várja a segítséget. Világéletében katona volt, állítólag az Akadémia alapítóival harcolt együtt az idegenek érkezése előtt, amikor még az embernek a másik ember volt a legnagyobb ellensége. Páncélja mélykék volt, majdnem fekete, és legalább két prototípussal ezelőtti. Nem volt benne sem mágneses rásegítő, sem stabilizátor, és a sisakba integrált legújabb optikai eszközöket is csak azért engedte beépíteni, mert csak így látott át a xenorg álcamezőn.

Nell az irodaház tetején állt, már ami ebben a lerombolt állapotban a tetejének volt nevezhető, úgy öt emelet magasságban az utca felett. Tamara az épület hatalmas aulájának egyik acélgerendáján ült és majdnem az egész

csarnokot belátta odalent.

– Szerintem ez üres – szólalt meg egy idő múlva Nell.

– Igen, túl kevés a fedezék egy xenorgnak, nagyon szétkapták – helyeselt társa.

Az idegenek legalább másfélszer voltak nagyobbak az embereknél, de láttak már majdnem négy méteres példányt is lelőtt rombolókban. Amúgy hasonlítottak hozzánk, humanoidok voltak az ismert vétagokkal, egyedül a fejük volt inkább halszerű. Valamivel ügyesebb mozgásuk volt, legalábbis a legújabb prototípusú páncélzat beállításáig, illetve ha valaki már a háború előtt akrobata volt, ahogy a két lány is. Őket csak gátolta a súlyos vértete, sokkal nagyobb hasznát vették az álcázott kevlár-ruhának, amelyben kedvükre mozoghattak. Igaz, ennek nem volt olyan lövedékfogó ereje, ám nem is ebben bíztak, amikor az életükről volt szó, inkább az ügyességükben és rejtőzésekben. Már az álca előtt sem volt könnyű észrevenni őket, de így lehetetlen volt, ami nemcsak azzal az előnnyel járt, hogy hangtompítós kézfegyverekkel igazi néma halálosztókká váltak, hanem azzal is, hogy nem kellett folyton a macsó megjegyzéseket hallgatniuk a férfiaktól.

– Irodaház tiszta – jelentett Nell.

– Vettem, maradjanak éberek!

Bex is már a torony hiányos padlózatán hasalt, és fegyverének távcsövével pásztázta a környéket. Kiemelt figyelmet fordított az irodaépület tetejének, de akármilyen szenzort is aktivált a célzóberendezésen, nem látta egyik lányt sem.

– Irodaház tiszta... neked is, Bex – hallotta újra Nell hangját a rádión.

A férfi örült, hogy sisak volt rajta, mert ebbe a megjegyzésbe kissé elpirult. Persze tudta, hogy a lányok sisakoptikája nagy erejű távcsövet is magába foglal, de mindig meglepte, hogy mi mindent képesek észrevenni. Meséli, hogy az álcázott rombolókat is egy hozzájuk hasonló felderítő vette észre még elektronika nélkül, de ezt senki sem hitte el.

– Csak ellenőriztem innen is – mentette a helyzetet a lövész.

– Persze, én meg most végeztem az Akadémián – szólt közbe Ropter a csevegésbe.

– Nil, légy olyan jó fiú, és lódd seggbe helyettem! – vágott vissza a sértett.

– Célpont tiszta... pfff... találat megerősítve – viccelődött Nilo.

– Látod, milyen jól elvannak egymás fenekével, mióta a mienket nem látják? – kuncogott Nell.

– Hopp, ez telitalálat, fiúk – nevetett a Főnök.

– Ha befejezték a showműsort, esetleg foglalkoznának a xenorgokkal is? – hűtötte le a kedélyeket Tylon mogorván.

– Egy xenorg fenék... – kezdte Bex, amikor robbanás rázta meg a mélygarázst.

– Mi a...?! Ropter! Nilo! – kiáltott Tylon. – Jelentést!

Nilo termo-érzékelőjét elvakította a detonáció okozta tűztenger, és bár az automatika azonnal normál képre váltott, a lövész egyebet sem látott, mint szédítő fehérséget. Csak hallotta, hogy egy súlyos test robog el mellette, és ezzel egyidőben a Főnök hangját hallotta:

– Koncentrálj, Nilo, és lőj mindenre, ami mozog és nem

vörös!

Kényszerítette magát, hogy kinyissa a szemét, ismét termo-látásra kapcsolt és próbált figyelni. Az idegenek vékonyabb páncélzatuk miatt valamennyi hőt kisugároztak, nem úgy, mint a földi katonák, ezért láthatóak voltak élénksárga színűen. Nilo felemelte a fegyvert, és görcsösen célpontokat keresett a hosszan elnyúló parkolóban. Talán tizenöt-húsz métert tettek meg a bejárattól, amikor valami felrobbant odabent, kétségtelenül a tizenöt lépéssel előtte haladó Ropter nyomán. Akárcsak azelőtt, Nilo most sem látott semmi mozgást, pedig mostanra már alig káprázott a szeme.

A Főnök eközben Ropter mellé ért, aki elterülve hevert a földön, egy szétroncsolódott autó alatt.

– Bassza meg! – káromkodott a veterán. – Ez közel volt. Együttes erővel lelőtték a kocsit Ropterről, és a vöröspáncélos a fegyverére támaszkodva felült.

– Ne velem foglalkozz, Főnök, ez csak egy szeizmikus villanóbomba volt!

– A francba – szakadt ki Tylonból –, akkor ez elterelés! Éles sistergéssel ionlövedékek csapódtak a toronyba, ahol Bex feküdt, és az elpárolgott acéldarabok miatt az amúgy is rozoga szerkezet vésszesen megdőlt. A mesterlövész teste meglódukt, és sajnos nem volt elég gyors, hogy elkapjon egy korlátrudat, amellyel esetleg elkerülhette volna a zuhanást. A meredeken elbillenő toronyról tehetetlenül lecsúszó Bexnek azonban nem ez volt a legnagyobb gondja. Nyilvánvaló volt, hogy a xenorgok őt szemelték ki, és most mindketten rá vadásznak.

Tamara villámgyors mozdulattal lecsúszott az ívelt acélgerendán, és másodpercekkel a robbanás után már az irodaépület padlózatán állt.

– Nell?

– Keresem...

Nem vesztegette az időt, láthatatlan nyílként lőtt ki az utcára, és a torony felé iramodott, miközben játszi könnyedséggel ugrott át a romokon, autókön és kidőlt lámpaoszlopokon.

– Tizennyolc méterre előre, két óránál – hallotta Nell hangját –, a konténer bal oldalán.

A rohanó lány egy nyaktörő manőverrel azonnal irányt változtatott, és kézfegyverét előrántva a megadott irányba vetette magát.

– A másik? – kérdezte türelmetlenül Tylon.

– Még nem látom.

Nilo viszont látta, amint valami megmoccan a sötétben, és reflexszerűen odalótt. Egy kisteherautó robbant elemére a becsapódó elektromos lövedék energiájától, de egyéb sérülés nem történt.

– Ez a kismajom mindjárt agyonlő minket – mérgelődött Ropter újra, habár a szikrázó roncs vagy tíz méterre sercegett tőlük.

– Megleszel? – kérdezte a Főnök.

– Persze, ha csak le nem puffant a kölyök.

– Te sem vörösben kezdted, Ropt – biccentett a sötét páncélos, és sietve elindult kifelé a parkolóház torkából.

Tamara jobbról kerülte a hatalmas acélkonténert, megkapaszkodott a sarkán kiálló fogantyúban, és a levegőben ellenfele mögé bepördülve lőtt. A xenorg pusztító ott tér-

delt a Nell által jelzett helyen, és épp újra a toronyra készült tüzelni, amikor valamilyen ösztöntől vezérelve hátrakapta a fejét, így még láthatta a bivalyerős XM5-ös pisztoly csövéből hangtalanul kiröppenő páncéltörő lövedéket, ahogy vajként átszúrva sisakpáncélját kiloccsantja az agyát.

– A másik? – ismételte meg Tylon kissé ingerültebben, szinte ugyanabban a pillanatban, ahogy Bex páncélos teste fájdalmas nyögéssel a talajnak csapódott.

Az esés azonnal nyakát szegte volna bárkinek, aki nem az Elitek páncélját viseli, ám a lövész valószínűleg zúzó-dásokkal megússza majd a kellemetlen kalandot.

– Garázstető, jobb sarok! – kiáltotta Nell épp akkor, amikor a Főnök kilépett az utcára.

Az épület tetejéről halálos ionsorozat röpített a kitoppanó páncélos felé, aki azonban a felderítő hangjára reagálva nyomban elrugaszkodott a talajtól, és hosszan előre ugrott. Még a levegőben volt, amikor oldalra fordult, és csípőjénél tartott gépkarabélyából egy gránátot lőtt a támadó irányába. Az ionrészeszkék az útburkolatba fúródtak, és labdányi lyukakat vájtak, a gránát viszont súlyosabb pusztítást vitt végbe az épület homlokzatán.

– A tető távolabbi végébe menekül – közvetített Nell.

– Odaérek – lihegett Tamara.

A Főnök is felpattant, és döngő léptekkel rohant a csarnok háta mögé. Végigdübörgött egy szűk sikátoron az épület oldala mellett, majd a sarokhoz érve hátradőlt, és a hátán csúszva bukkant ki a fal mögül. A xenorg már a földön volt, és a túloldalon álló ház kiszakadt kapuja felé szaladt, amikor a páncélos fegyvere tüzet nyitott rá, és felszaggatta az oldalát. Az idegen célzás nélkül viszonzta a lövéseket saját gépfegyveréből, de a lövedékek karnyújtásnyira a Főnök fölött zúgtak el. A xenorg megállt, és gyorsan felmérte a helyzetet – vesztére. Tamara mindkét kezében pisztolyt szorítva jelent meg mögötte, és tétovázás nélkül többször meghúzta mindkét ravaszt.

2. fejezet

A nagyméretű tanácsteremet várakozással teli morgás töltötte be, amint az Elitek szakaszparancsnokai egymással beszélgetve vártak a kolónia parancsnokainak érkezésére. A valamivel több, mint kéttucatnyi férfi és nő között egy elektronikus tábla járt kézről-kézre, ki röviden, ki hosszan tanulmányozta, majd továbbadta.

Nilót fogom választani – ismételte magában Tylon, amíg arra várt, hogy a tábla hozzá is elérjen.

A legutóbbi akció képei forogtak a fejében, amely ugyan sikeres volt, de Bex egy darabig biztos nem jöhet velük, ám legalább ő is felrajzolhatta páncéljára az újabb xenorg egység likvidálását jelző rovást.

Vagy Roptert? – tanakodott némán. – Végére is kattant. Elég régen volt már rohama, úgyhogy hamarosan várható egy.

A tábla egyre közeledett felé, és látta, hogy több szakaszvezető is sokáig forgatja a stylust, mielőtt valamelyik nevet kijelöli rajta. Sosem volt egyszerű kiválasztani a szakaszból azt az egy vagy két embert, akit a vezető szívesen átadna egy másik szakaszba, pedig most ez volt a feladat, mivel az Akadémiáról évente egyszer érkező végzős tiszteknek új szakaszokat kellett összeállítani. Idén

még szerencsájük is volt, mivel a három ifjú hadnagy egyike egy összeszokott, kész szakaszt kaphatott, lévén Folkner szakaszparancsnokot előléptették, így új vezető kellett a csapatának. Ez azt jelentette, hogy kevesebb embert kellett felajánlania Tylonéknak is.

Nilo vagy Ropter? – kattogott a szakaszparancsnok agyában. – Bex kiesett, kell egy mesterlövész. Tehát Ropter megy..., de Nilo zöldfülű, nem bízhatok rá egy csapatot.

Észre sem vette, hogy felé nyújtják a táblát, annyira el volt foglalva a töprengéssel. Zavart mosollyal végül mégis érte nyúlt és megnedvesítette az ajkát.

– Tylon szakaszparancsnok által felajánlott Elit Páncélosok – világított a kijelzőn a felirat, alatta pedig a csapat tagjainak neve. Csak rá kellett illeszteni a stylust a megfelelő névre, és a tábla azonnal elküldte az információt a kolónia parancsnokainak képernyőire, akik a csapatokat összeállították.

Nilo vagy Ropter? A fenébe is!

Tylon körbepillantott, de senki nem nézett felé, legalábbis nem nyíltan. Mindenki tudta, hogy nem könnyű valakit leadni, az illető joggal orrolhat meg a parancsnokára. De nem volt más választás, ezt ők is tudták, valakit fel kell ajánlani az új csapatokba.

Ez a hadsereg, a francba, és nem egy kártyaklub! – keményítette meg magát Tylon. – A Főnök tuti marad, a két csaj is. Bexet most nem szabályos leadni, tehát Ropter vagy Nilo. Legyen...

Tylon megszorította a stylust, és a választott név felé bökött.

– A szakaszok összeálltak, köszönjük az együttműködést – villant a nagybetűs felirat a kijelzőn, még mielőtt a toll hozzáért volna.

Tylon akkorát sóhajtott, hogy többen meglepve néztek felé. Még sosem fordult elő vele ilyesmi, és ő is nagyon irigyelte azokat a parancsnokokat, akiknek már nem kellett választani, mert a kolónia parancsnokai időközben meghozták döntésüket. Tylon gyorsan, mintha csak egy ketyegő gránát lett volna, átadta a táblát az ügyeletes tisztnek, és vigyorogva visszaült a helyére.

– Uraim! – hallatszott a terem bejárata felől, amint a kolónia parancsnokai és az új tisztek beléptek, hogy elfoglalják székeiket egy hosszú asztal mögött.

A szakaszvezetők vigyázállásban várták végig a procedúrát, és mindenki az ifjonc végzősöket bámulta. Akadt is mit, mivel ritkaságszámba ment, hogy nő is legyen közöttük, márpedig most volt egy, méghozzá minden tekintetben figyelemreméltó. Egyenes szálú, hosszú, vörös haja volt, és a kevlár-ruha úgy feszült rajta, hogy még Nell vagy Tamara is irigykedve nézhette volna, holott az ő alakjukra sem lehetett kifogás. Swetelsky ezredes kissé megköszönte a torkát, hogy a figyelmet magára terelje, majd pihenjt vezényelt.

– Köszönjük az együttműködést – kezdte az idős katona, miután mindenki leült –, megvannak az új szakaszok! Nem rabolom az idejüket, Folkner parancsnok szakaszát Kinley hadnagy kapja. Hadnagy!

Egy magas, nyurga fiatalember állt fel az asztalnál apró kecskeszakállal.

– Ha ezt Ropter meglátja, rögtön felpofozza – nyögött

fel magában Tylon.

Furcsán nézett ki, mert az egységesített kevlár-öltözet kicsit nagy volt rá, nem simult a testére, inkább lógott. Mindenki ezt hordta a páncél alatt, kivéve a felderítőket, mert nekik nem volt vértjük.

– Edward Kinley hadnagy vagyok – kezdte a bemutatkozást a férfi, de nem igen figyelt rá senki, mivel csak a szokásos kliséket említette a tanulmányairól, illetve a megtiszteltetéséről, hogy a kolónián szolgálhat.

– Bla, bla – suttogta valaki Tylon háta mögött, és a szakaszparancsnok szája halvány mosolyra húzódott.

– Ha meglát egy xenorg pusztítót, ez visszafut az anyucihoz – jegyezte meg valaki csendben, és Tylonnak erő kellett vennie magán, hogy hangosan fel ne nevéssen.

– Lássuk inkább a csajt! – bökte ki végre valaki azt, amire mindannyian vártak.

– Köszönjük, Kinley hadnagy – mondta Swetelsky, amikor az ifjú tisztt befejezte. – Bízunk magában, Folkner szakasza remek katonákból áll.

– A következő szakasz, amelynek névsorát a kijelzőn látják – bökött a feje fölött elhelyezett monitorra az ezredes –, Iyengar hadnagy vezetése alatt fog állni. Hadnagy!

Olyan csendlett a teremben, hogy hallani lehetett a kijelző tompa sztatikus zúgását, amikor a vörös hajú nő emelkedett fel a székeből. Esetében szó sem volt arról, hogy a kevlár rosszul állt volna rajta, sőt, ellenkezőleg, minden szempár felé fordult.

– Keiko Iyengar hadnagy vagyok – mondta, és az emberek többsége csak ekkor figyelt fel mandulavágású szemére.

– Tartoznék alá – jegyezte meg valaki nagyon halkán, nehogy meghallja.

– Habár sejtem, hogy sokan szerencsésnek gondolják azokat az embereket, akiknek a neve a monitoron látható, ne tegyék!

– Ez olvas a gondolataidban, basszus – dörögte egy másik hang.

– Maximalista vagyok, és mástól is azt várom el. Nyögni fognak, de nem az élvezettől, azt megígérhetem.

– Nagyszerű, hadnagy, köszönjük! – mosolygott Swetelsky. – Szurkolunk majd a fiúknak.

Újabb nevek jelentek meg a kijelzőn, a harmadik végzős szakaszának tagjai.

– Ők pedig – biccentett felfelé az ezredes –, Cortez hadnagy emberei lesznek.

A felkérést meg sem várva egy izmos, sötétbőrű fiatalember ugrott fel.

– José Cortez hadnagy vagyok.

Most a néhány női szakaszparancsnokon volt a sor a bámulásra, mivel a hadnagy igazi latin szeretőként festett, éjfélete hajával, kissé barbár arcvonásaival, és szinte szoborszerűen megformált testalkatával.

– Lesz egy kis perpatvar a tyúkólban, úgy látom – gúnyolódott egy öblös férfigang.

– De nem miattad, Hans – replikázott egy halk női kunogás.

Tylon már nem is figyelt, örült, hogy nem kellett egyik emberétől sem megválnia, akármilyenek is voltak. Ropter jó katona, Nilo meg majd belejön, és amúgy is nehezebb mesterlövészt találni, mint örült gépfegyverest. Már az új

parancsnokok beavatási partiján járt az esze, és remélte, egy táncot majd ő is kap a japán csajtól, és egy kis szerencsével még lassú számot is dobhat neki a gép.

3. fejezet

2024-ben, az idegen invázió kezdetekor az emberiség semmit sem tudott a földönkívüliekről, kivéve pár megszállottat, de ők sem így képzeltek el a nagy találkozást. Egy szeptemberi hajnalon elhallgattak a műholdak: megszűnt a navigáció, az időjárás-megfigyelés, a felderítés és a kommunikáció. A technikusok még javában a hibát keresték, amikor elsőként Tokiót, Pekinget, Hong Kongot és Sydneyt érte bombatámadás. Ahogy a felkelő nap sugarai fentről bevilágították a földgolyó többi országát, úgy érkeztek az álcázott rombolókkal támogatott bombázók, hogy alulról is lángba borítsák a nagyvárosokat.

Egy év kellett ahhoz, hogy a támadásokat túlélő emberek kolóniákba tömörüljenek, a hadsereg megmaradt vezetői létrehozzák az Akadémiát, és megszervezzék a védekezést. Azóta keserű állóháború alakult ki a két faj között, és megszűntek a heves, sok áldozattal járó xenorg csapások. Azáltal, hogy a földi haderő átlátott az álcamezőn, képes volt hatékony légvédelmet biztosítani, illetve a reguláris erők olyan védműveket állítottak, amelyeken az idegenek is csak súlyos veszteségek árán tudtak keresztüljutni. Az idő és a könyörtelen ellenség szorításában az Akadémia mérnökei iszonyú tűzerejű ágyúkat szerkesztettek, amelyek könnyedén kilyuggattak egy rombolót, akár tizenkét kilométer magasságban is, sőt az álcázásnak köszönhetően rakétákkal még a bolygó körül keringő xenorg anyahajókat is elérhették volna, ha tudják, hol keressék őket.

Miután az idegen hódítók offenzívája alábbhagyott, az emberek töprengeni kezdtek az ellentámadáson, és megalkotották az Elit Páncélosok szakaszait. Ezeket kezdetben a reguláris sereg parancsnokai vezették, majd olyan páncélosok, akik ezt kiérdemelték, illetve azok a végzős tisztek, akik az Akadémiáról kerültek ki, kitanulva a földönkívüli technika és stratégia minden apró részletét. Akárcsak Keiko Iyengar hadnagy.

A hófehér páncélt viselő szakaszparancsnok egy havas dombtető takarásában hasalt, és az alatt elterülő kisebb kapacitású xenorg transzformátor-állomást, illetve a mellette parkoló járműveket figyelte sisaktávcsővével. Keiko eddig csak felvételeken látott ilyen épületeket az Akadémián, amikor arról tanultak, hogy az emberek fenyegetésétől kevésbé tartva az idegenek szerte a földgolyón bányászattal, energiatermeléssel és genetikai kísérletekkel foglalkoznak. Ez utóbbiak voltak a legrosszabbak – a xenorgok elragadott embereken végeztek tesztek és megannyi szörnyű vizsgálatot, ahogy a lerombolt állomások elemzéséből kiderült.

Nyolc ember feküdt még a parancsnok mögött a hóban, és nagyon nem volt kedvük ahhoz, amire készültek. Olyan távolságban voltak a kolóniától, hogy esélyük sem lehetett erősítést kérni, és a kilenc páncélos között mindössze egyetlen volt, aki már részt vett egy xenorg állomás elleni támadásban.

– Talán tizennyolc-húsz xenorg mozog odalent – jelentette hűvösen Keiko. – De bizonyára vannak még odabent

is. Ha ezek is követik a szokásaikat, akkor összesen huszonnégyen lehetnek.

– Túlerőben vannak, ráadásul saját terepen – állapította meg Akmed.

– Viszont nem számítanak ránk – zárta le röviden az alig elkezdődött vitát a hadnagy.

Az Iyengar iránti érdeklődés az idő múlásával egyre csökkent a kolónia katonái körében, mivel a bemutatkozáskor rögtönzött beszédében egyáltalán nem túlzott. A legjobbat várta el mindenkitől, igaz, ő is kitett magáért. Ám mindez nem ellensúlyozhatta azt a feketén-fehéren számszerűsíthető ténytet, hogy az ő szakaszában volt a legmagasabb a sebesülési, illetve a halálozási arány.

– Ruben, jobb oldal, Seva, tiéd a bal. Egyelőre csak figyeljete, ne keveredjete tűzharcba!

A két álcázott felderítő nagy ívben kerülve indult az odalent békésen duruzsoló állomás felé, amelyet nem font körbe kerítés vagy más akadály. Az akadémiai tananyag szerint érzékelők sem voltak, a xenorgok nem alkalmaztak területvédő berendezéseket a kisebb telepeiknél.

– Till, te itt maradsz! Ditte, menj át arra a sziklás részre! – utasította a mesterlövészeket Keiko.

Jól tudta, hogy ők ketten az amúgy is óvatos szakasz gyenge láncszemei. Nem mintha a lövészteljesítményükkel lenne baj, nagyon is profik voltak, és talán épp emiatt féltették az életüket túlságosan. Sajnos ez időnként átragadt a csapat többi tagjára, ami nagyban akadályozta a nő gyakran vakmerő akcióit.

– Pixel, Tasya és Akmed, tiétek lesz a transzformátor. Ankh, te velem jössz.

Pár perc múlva a szakasz gyakorlatilag körbevette a gyanútlan állomást, és semmi sem jelezte, hogy a xenorgok észrevettek volna valamit. A téli fedőszínről páncélok nem is látszóttak a hóban, csak szaporodó, halvány lábnyomok árulkodtak arról, hogy valakik közelednek.

– Till, a piros hordókra lőj, amikor legalább négy idegen van a robbanási rádiuszban. Te kezd. Ditte, tiéd az épület előtti tér. Akárki jön ki, puffantsd le!

– Vettem, hadnagy – szolt Till, és grimaszt vágott.

– Ruben és Seva, használjátok az alkalmat, de ne leplezzétek le magatokat!

– Egyre jobb – dörmögte Till.

– Hallottam – jegyezte meg Keiko.

Reméltem is – tette hozzá magában a lövész.

– Pixel, ti maradjatok hátra!

– Mázlisták – recsegett Ditte mikrofonja, de Keiko erre nem reagált, nem akarta feszíteni a húrt.

– Ankh, mi bemegyünk közéjük. Ha valaki minket talál el az ellenség helyett, annak kitekerem a nyakát a bázison. Minden világos?

– Mint a nap – szolt Till, míg a többiek beérték egy rövid igennel is.

Till úgy feküdt a dombtetőn, mint egy torz hóbucka. Hófehér páncélja és Lassel-puskája mozdulatlan volt, ám a lövész nagyon is éberen figyelte a piros hordókat, amelyek nem is hordók voltak, hanem valójában hasáb alakú, kis konténerek. A férfinak fogalma sem volt, Iyengar miből gondolja, hogy robbanni fognak, de bizonyára a puccos Akadémián tanulhatta. Ha nem lett volna rajta sisak, most kiköpött volna a földre, így beérte egy elfojtott

picsával is. Próbálta felmérni a xenorgok cirkálási mintáját, és felkészülni a lövésre.

– Még egy kicsit, még egy kicsit – szuggerálta a majd százharminc méterre sétáló idegeneket, majd egy pillanattal később meghúzta a ravaszt.

A precíz puská lövése telibe kapta az egyik konténert, amely tényleg felrobbant, azonnal berobbantva a másik két hordót is, és velük együtt természetesen a négy xenorg pusztítót.

Bár Ankh minden idegszálával figyelt, és összes izmával készült rá, mégsem tudott még csak egy időben sem felugrani a hadnaggyal, aki a robbanás hangjára úgy pattant ki, mintha maga is egy elektrolövedék lenne. Egyenesen a geotermikus fúrótorony felé rohant, ahol négy idegen állt megtorpanva, és még a fegyverükhöz sem nyúltak meglepetésükben. Bár Ankh a kezdetektől fogva a nővel szolgált, egyszerűen nem tudott betelni a látvánnyal, amikor Keiko két könnyű géppisztollyal az ellenfelek közé ugrott, és halálos körforgással darabokra lőtte őket. Ezt nevezte a férfi a meglepetés erejének.

– Ankh! – ébresztette fel egy éles női kiáltás.

Azonan magához tért, és körbenézett. Három xenorgot látott szaladni a főépület háta mögül, akikre hezitálás nélkül tüzet nyitott. A páncéltörő lövedékek éles csikorgással fúródtak az idegen vértékbe, és heves robbanással szakadtak ezer darabra, amikor átérték a fémen. Nem volt hadrendbe állítva még rombolóbb erejű kézi golyószóró, mint az LM22, igaz, vagy ötször olyan nehéz volt, mint egy gránátvetős gépkarabély, amelyet általában a páncélosok használtak.

Ruben a lövöldözés hangjára nekilódult, és a főépület sarkához futott. Akrobatikus ügyességgel kapaszkodott fel egy fémrúdon, amely minden bizonnyal a villámhárító lehetett, és hamarosan az emeleti ablak magasságába ért. Csak egy másodpercet vesztegetett rá, hogy bepillantson, majd éles csörömpölés közepette átvette magát az ablaküvegen. Egy xenorg tiszt állt bent, amint épp a sisakját készült feltenni, ám a zajra villámgyorsan megpördült, és pisztolyt rántott elő. Semmit sem látott azonban, csak szerteszét heverő üvegszilánkokat és a huzat által besodort kavargó hópelyheket. Pedig a felderítő lány közvetlenül a lába előtt hevert, és teljes nyugalomban meghúzta a hangtompító pisztolya ravaszát. Meleg vér és agyvelő fröccsent szét a szobában, majd az idegen teste tompa puffanással elterült a padlón. Ruben nem sokat várt, felugrott, és rohamtempóban keresgélni kezdett a helyiségben. Egyik kezében az egyetlen bejáratra szegezett fegyverrel, a másikkal bármilyen adathordozó vagy elektronikai berendezés után kutatott, amelyet a kolónia vagy az Akadémia hasznosítani tud majd.

– Igaza volt – suttogetta Ditte, amikor az épület ajtaja kivágódott, és két xenorg lépett ki rajta.

A nő nem habozott, célba vette az elsőt, és lőtt. Érezte a fegyver erőteljes visszarúgását, de hagyta magát hátracsúszni, vissza a biztonságos fedezékbe. Számára véget ért az akció, nem kívánt többet tenni az ügy érdekében. Helyzete nem volt túl előnyös, ha van egy idegen lövész, az biztos kiszúrta őt, és ha újra próbálkozik, végez vele.

Négy bevetést csinált végig a hadnaggyal, és nagyon eleget volt a nő eszement taktikájából. Nem véletlenül volt mesterlövész, ő a nyugodt stratégiát kedvelte, például Tylonét, akivel fél évig szolgált.

Iyengar azonban a szöges ellentéte volt a másik parancsnoknak, mintha élvezte volna az improvizációt és a veszélyes megoldásokat, mint ez a mostani is. Normális az olyan, aki tisztként képes négy pusztító közé berontani két géppisztollyal?

Ionlövedék sistergés zökkentette ki a gondolataiból, amint fél méterrel mellette tenyérnyi darabok párologtak el a fedezékét jelentő sziklatömbből.

– Kurva élet! – sikoltotta. – Megtálatk!

Akmed volt az első, aki a trióból felugrott és az állomás felé indult, Pixel és Tasya méterekkel lemaradva követte a rohamléptekkel futó katonát, aki amúgy vörös páncélt hordott a többi évszakban. Alig valamivel később a vértent pattogó lövedékek jelezték, hogy a legrosszabb irányt választották, ezért a veterán néhány vaktában leadott sorozattal próbált időt nyerni mindannyiuknak, amíg biztonságos helyet találhatnak. Pixel két ugrással egy csővezeték mögé vetődött, Tasya egy hatalmas acéltartály takarásába csúszott, míg Akmed megpróbálta felderíteni, honnan lőnek rájuk. Kevésbé tartott a xenorg gépfegyverektől, tudta, hogy a páncélja egy ionsorozat is kibír – a veterán státusz is járt valamilyen előnnyel, ha a speciális technológiával megerősített vértlemezek annak számítottak.

– Pixel, gránátot négy órához, kilenc méterre! – kiáltott társának, majd zárótűz alá vette a megadott helyen álló szürke konténereket.

Látta az ívesen szálló öklömnyi fémgolyót, ahogy megcsillant a téli napsütésben, majd pontosan a konténerek mögé hullott, és hangos detonációval felrobbant. Temérdek húscafat és három xenorg fegyver repült szanaszét, ennyivel is csökkentve az idegenek egyébként milliós létszámát.

Till nyomban keresni kezdte Ditte támadóját, de a dombtetőről nem láthatott rá az épületek takarásában megbújó lövészre, csak ha valamelyik tetőn lett volna.

– Segítsetek már neki! – kiáltotta elkeseredetten a mikrofona.

Seva azonban már úton volt, bár még nem igazán tudta, merre is menjen. A sziklás domboldal közvetlenül a főépülettel szemben volt, igaz, vagy kétszáz méterre attól. Sisakoptikáját termoérzékelésre kapcsolva próbált tájékozódni, ugyanakkor manőverezni a mostanra meglehetősen átrendeződött terepen. Átsiklott egy emelvény alatt, amely piros hordók alapjául szolgált, majd igyekezett közel kerülni az épülethez.

– Talán a földszinti ablak – hallotta Ditte remegő hangját –, de igyek...

A mondat végét azonban elnyelte egy baljós sistergés, amely nagyon is közelről sercent. Till szíve majdnem kiugrott a mellkasából, sejtette ugyanis, hogy ehhez az infóhoz társának még egyszer ki kellett pillantania a fedezéke mögül, és ha a xenorg lövész volt olyan jó, mint ők, akkor ez a pillantás akár nő életébe kerülhetett.

Seva nyomban irányt váltott a csővezeték oldalán dob-

bantva, és az épület felé száguldott. Jelentette az ajtó mellett hasaló idegent, aki moccani sem mert Ditte fegyverétől tartva, de most nem törődött vele, hanem a nyitott ablakot célozta. Az infra egy sárgás foltot mutatott, amely épp elhalványulva hátrahúzódott a szobába, a férfi azonban átlendült a párkányon, és talppal egyenesen nekiugrott.

Bár a felderítő nem volt egy különösen gyakorlott közelharcos, a xenorgnak még feltehetőleg nem kellett láthatatlan támadóval megküzdenie puszta kézzel. Ennek ellenére azonban hosszabb végtagjaival és kiváló reflexeivel nemegyszer sikerült megragadnia Sevát, aki szintén csak akrobatikus ügyességének köszönhetette, hogy kiszabadult a fogásokból. Félperces hasztalan dulakodás után a férfi elhempередett az idegentől, majd kihasználva annak kvázi vakságát, előrántotta a pisztolyát, és egyszerűen háromszor hasba lőtte.

Keiko újratöltötte a géppisztolyokat, és a fúrótoronyból a transzformátoregységhez induló vastag fémcsövek takarásában előrefutva a közelben várakozó szállítójárművek felé tartott.

Ankh felismervén a helyzetet igyekezett a másik oldalról közelíteni, de csak annyira kilépve a takarásból, hogy fedezni tudja a hadnagyot, ha szükség lenne rá. A parancsnok emlékezett rá, hogy a hatalmas teherautók mellett is látott több idegent, akik mostanra nyilván már helyet változtattak, és csak arra vártak, hogy meglássanak egy embert.

Egy embert, és nem Keiko Iyengar hadnagyot, aki a rövidebb utat választotta a páncélozott járművek mögött rejtőző xenorgokhoz, és az ölnyi kerekeken álló teherszállítók alatt átcsúszva érkezett a lábaikhoz, majd fanyar mosollyal tüzet nyitott rájuk mindkét géppisztolyából.

A termo-érzékelője azonban kissé becsapta, és így nem számított arra, hogy a járművek belsejében is megbújt három idegen, akik azonnal rálőttek az éppen felegyenesedő nőre. A lövések együttes ereje megtaszította Keikót, és már csak annyi lehetősége maradt, hogy előre bukfenchezve beguruljon egy hatalmas kerék mögé.

– Ankh, az első kocsi! – kiáltotta a mikrofonba.

A nehézfegyveres férfi két lépést tett oldalra, és lövedékfelhőbe borította a jármű oldalát. Olyan zaj és tűzfergeteg támadt a kocsni vastagon páncélozott alvázán, hogy még Till is tisztán hallotta a dombtetőn. A három xenorg azonban nem esett pánikba, és a járműben maradt, tudták, hogy kézfegyver nem okozhat komolyabb sérülést az autóban. Türelmesen kivárták, hogy Ankh tényleg kiürüljön, és akkor ugrottak ki a raktérből. Ketten nyomban a hadnagy után kutattak, a harmadik pedig egy gránátot hajított oda, ahol a gépfegyverest sejtette. Ankh azonban már nem volt ott, a sisakkijelző óramű pontosan jelezte a golyószóró töltöttségét, és a férfi az utolsó harminc lövést már fedezékbe oldalazva adta le, így a gránát vagy tíz méterre robbant tőle, mindössze hóval és fagyott földdel betérítve őt.

A főépület ajtaja előtt lapuló idegen valamit megsejtethe-

tett a mögötte folyó összecsapásból, és erőt véve félelmén felugrott, majd artikulálatlan üvöltést hallatva egy hosszú sorozatot lőtt be a nyitott ablakon a szobába, ahol Seva éppen pisztolyát töltötte újra. Habár a lövéseket teljesen vaktában adta le, annyira észvesztett formában lőtt, hogy eltalálta a felderítőt, akinek kevlár-ruhája nem tudott megbirkózni a közvetlen közletről becsapódó töltényekkel.

Seva felordított, ahogy a fémlövedékek feltépték a húsát és csontját, és vérben úszva arcára esett. Sajnos az álcaemzője nem védte többé, hiszen a kiömlő vér tökéletesen kirajzolta a földön heverő, agonizáló alakját, így könnyű célpontot jelentett a xenorgnak. Az nyilván elégtételt akart venni, és hogy biztosra menjen, az ionagyúját akarta használni, mert gépfegyverét leengedve az evaporáló fegyver után nyúlt. Célzásra emelte, talán még vigyorgott is, ha tudtak olyat, amikor a háta mögötti nyitott ajtón Ruben ugrott ki, és még a levegőben repült, amikor két kézre fogott pisztolyából egyetlen lövéssel lerobbantotta a halszerű fejét.

Till a szabályoknak fittyet hányva felegyenesedett a dombon, és fegyverét célzásra emelve kapkodva célpontot keresett. Váratlanul megpillantott egy xenorg sisakot a transzformátor takarásában, és habozás nélkül rálőtt. A lövedék azonban nem az idegen fejét találta el, hanem magát a transzformátor burkolatát, aminek eredménye egy irtózatoss erejű elektromos kisülés lett, mintha csak egy villám vágott volna bele. Kékes, fehér ívek csaptak ki a szerkezetből, millió voltos szikraesővel borítva be a trafót és pár méteres környékét.

Az elektromos impulzus végigfutott a becsatlakozó vezetéseken, és szikrázó kígyókként ölelte körbe a fémcsöveket. Pixel, aki pont egy ilyen vezeték fedezékében térdelt, élesen felsikoltott, majd a töltés olyan erővel dobta hanyatt, hogy nekicsapódott egy antennaoszlopnak, és elterülve a földre zuhant. Apró kékes ívek pattogtak másodpercekig a páncélján, majd a havat megolvasztva halk sisterséggel kihunytak.

A teherautót megkerülő két xenorg a hóban húzott nyomokat követve pillanatok alatt megtalálta Keiko hátán fekvő páncélját. A könyörület minden jele nélkül vették tűz alá ionagyúikkal, és az első sorozatok után elégedetten, ám gépfegyvereiket előreszegezve közelítették a füsttől vértéhez.

– Meglepetés! – harsant a hátuk mögül egy vidám női hang, amit ők nyilván nem értettek, de azonnal megpördültek a zajra.

A hadnagy kevlár-ruhájában épp a hóba csusszant az általuk körbekerült jármű tetejéről, és géppisztolyaival tüzelve cafatokra lőtte a valóban meglepődött idegeneket.

Valahol a háta mögött egy veterán gépkarabély ugatása jelezte, hogy Akmed precízen végezte a dolgát, ahogy azt el is várta mindenkitől. Ezután csend lett, és mintegy végszóra, elkezdett esni a mindent és mindenkit jótékonyan elfedő sűrű, fehér hó.

(folytatjuk)

edwardhooper

Miért haragszol?

A Hold bíbor bársonya alatt
 Miért haragszol rám annyira?
 Mi ez a düh? Ódon várak ormán
 Füttyülő szél kaján vigyora,
 Miért haragszol rám annyira?
 Magam az óceánra bízom,
 Sodorjon engem árama,
 Miért haragszol rám annyira?
 Miért rohan lelked ellenem?
 Fekszem a réten az eget bámulva,
 Mondd! Miért haragszol rám annyira?
 Kialudt vulkán hűlt helyem,
 Kérlek keress meg engemet,
 Ne várd míg az ég esőt küld,
 Engedj magadhoz, s kérdezd meg
 Magadtól: érdemes rám haragudni annyira?

Tad Rayder

Árnyék a városból

Fakó lován megérkezett
 Az Élet hada után tova lett
 Bolyog e világ és túlvilág között
 Fehér arcán csontmosoly ködlött
 Fekete köpenye alatt izzó szemekkel néz a világra
 Félelem borítja be az embereket iránta
 Vértől csatakos lova, hűen szolgálja
 Hiszen Ő nem más, mint az Árnyék a városból a
 túlvilág fő szolgálja

Írta: Németh Balázs
 Sümeg 2025. 06. 11.

Natali Sanders

A kis cselédlány

Zsúfolt kamrában ezer tennivaló,
 kosarak mélyén lapul ennivaló,
 némelyik túlcsordul, dolgos kézre vár,
 kis cselédlányunk figyelme messze jár.
 Loncsos ruhájában padlón kuporog,
 fejkendő alatt haja szépen fonott,
 hatalmas szeme a semmibe bámul,
 lelke kapuja jobb világra tárul.
 Látja önmagát szépen piperézve,
 fényűző bálon járva kézzől kézzel,
 boldog mosollyal ölelve kérőjét,
 meséből valóra váltja jövőjét.
 Kiáltás hallatszik, mordul a gazda:
 – Innye leány, a dolog ki van adva,
 bambán bámulásért nem jár fizetség.

Mortelhun

Lélekzene

Zene vesz körbe,
 kinyílik a nagyvilág,
 lelkem mosolyog.

kovacsgabor

Amikor gyerekek voltunk

A délutáni focimeccsnek vége
 Mindenki hazafelé baktat
 A forró aszfaltúton a kavicsok
 A cipőm talpát bökdösik
 Míg sarkamon vízhánylag sajog.

A melónak is vége, s már
 A lakótelepi kocsmában harsog a tivornya
 A kirakatüveg kéznyomoktól maszatos
 Pedig a maradék kenyér,
 Már csak fél áron van a boltban.

Rongyos nadrágom zsebeiben
 Túl kevés apró csörög,
 Így két panelházzal arrébb
 Egy ringlófán vár a vacsorám.

Valamelyik panellakás ablakából
 Egy nő kiált,
 Talán épp apám veri anyám,
 Esetleg a szomszéd neveli meg a fiát?
 A délutáni focimeccsnek vége
 Mindenki hazafelé baktat
 A forró aszfaltúton a kavicsok
 A cipőm talpát bökdösik
 Míg sarkamon vízhánylag sajog.

A melónak is vége, s már
 A lakótelepi kocsmában harsog a tivornya
 A kirakatüveg kéznyomoktól maszatos
 Pedig a maradék kenyér,
 Már csak fél áron van a boltban.

Rongyos nadrágom zsebeiben
 Túl kevés apró csörög,
 Így két panelházzal arrébb
 Egy ringlófán vár a vacsorám.

Valamelyik panellakás ablakából
 Egy nő kiált,
 Talán épp apám veri anyám,
 Esetleg a szomszéd neveli meg a fiát?

Kohász Könnyedén

Figyeld a jeleket!
Tompul a tekintet.
Másfelé nézeget.
Szerelem beintett.

Igazán nem is volt,
csak futó, kósza vágy.
Egy blúzt csak kigombolt,
és máris megy tovább.

Nem ígért semmit sem.
Gyönyört és kéjt adott.
Lépj túl az érzelmen,
élvezd a kalandot!

Mindegy, hogy meddig tart,
és mikor lesz vége.
Most épp veled kavart,
nem kell, hogy halj érte.

Egyszer majd elballag.
Ne nézzél utána!
A szíved ha hallgat,
nem lesz drága ára.

Erdős Sándor Szigetközi reggel

A nap ma korán kelt – s vele én is,
sóhajt a fű, a harmat még mesél,
a Duna ága csillan, mint az ékszer,
s a kék víz fölött madárdal kél.

A fák között kis ösvény kanyarog,
mint gyermekálom, tiszta, szelíd,
s a szél, a rét, a nádas mind nevetnek,
ahogy a fény a tájra közelít.

Itt minden él, de nem rohanva:
a csiga is tudja, merre tart,
a fűzfa lombja bölcsen bólogat,
s a békák kórusáé a part.

A csónak ring, a parton horgász
álmodik hallgatag csodát,
s a víz tükrén, mint régi emlék,
úszik egy felhő – s vele a világ.

Ó, Szigetköz, te zöld derű,
te víz és fény és nyári álom,
ki egyszer látta mosolyod,
szívében visz tovább a világon.

DadaistaB Magányalóka

Fájdalom van bennem
Mert nincs megértés velem szemben
Mindenki elhagy a szélcsendben
De ez sem érdekel már az örök teremben.

Rohad a mérleg nyelve édesen
Kérem a benyújtott számlát krémesen
A kést hiába rántom elő mert életlen
Megszületni a Földre talán nem volt véletlen.

Fénylő csillag helyett roncs ruhában járok
Nincs munkám helyette csak egy nagy árok
Kergetnek végig minduntalan a számok
Mert összetörték mögöttem az álmok.

2025. 06. 17. - Nemesnádudvar

Natali Sanders Nyár van

rekkenő hőség
aszfalt fölött délibáb -
kaktusz se sóhajt

aranyzilánkok
ébredő szemem sértik -
oly kevés a zöld

tenger hívogat
úgy keblére ölelne -
nagy a távolság

lábam megvetem
folyó aranyhomokban -
pálmafa strázsál

könnyebb lélegzet
tenyerén hord partodon -
karibi álom

veled utazom
álmaim pasija vagy -
elég egy bőrrönd

álomra ébredt
két összeillő szempár -
minden perc számít

Mortelhun Tükörhiba

Szerettem volna adni,
De csak elvettem,
Békésen szeretni,
Mégis szenvedtem,
Hinni, hogy boldog vagy,
De te is szenvedtél,
Szerettél, szeretünk,
Végül elengedtél.

Pomucz Roland Felnőttesen gyermeki gondolatok

Bocsánat, hogy élek! – mondotta egy jó ember.
Már csak egy emlék, amely a létezést formálja,
Az életnek részese-e játék lényege.
Nem számít már se Isten, se ember se halál.
E versnek alkotója én lennék,
Egy megtörhetetlen, s mégis törött lélek.

Játék, amelyet a gyermekek űznek
A felnőttek feladatokkal ténykednek,
Ez az ő mindennapjuk
A gyermekek játszanak, mindennel ismerkednek,
Ők, ha rosszak sem igazán rosszak, csak csínytevők,
Boldog kópék.

A felnőttek élete sokszor a birtoklás eltökélt vágya.
Játszani, nem mindig lehet velük, elfoglaltak,
A jó gyermek folyton szeretne játszani,
Segíts neki, hogy segíthessen, ha ő is felnőtt lészen majd.
Telnek a hetek, múlnak a hónapok, a létezés halad előre,

Csontjaink megkoccannak, amikor minden rezdülésünkkel
A gyermekekre figyelünk,
Vannak akiknek az érzelmei csak retardációk sokasága,
Változatlan egysége
Csak egy a humán életnek része,
Hisz vannak sajnos jellemtelen emberek.

Te milyen vagy? – kérdem én.
Jellemtelen, hibás egy zárt szegmens retardációja? Ugye nem!?
Az én jellemem egy nagyon erős megfelelési kényszeres lét.
Jellemtelen nem vagyok, megformáltak a mindennapok,
Amelyben nincsen abszurdítás.

Szeged, 2024. tél

*Írta: Pomucz Roland
Korrektúrázta: Józsa Bence*

Józsa Bence Üresség

Céltalanul bolyongok
Fejemen ülő kis koboldok
Mutassátok az irányt,
Mint Edward királynak,
A wales-i tartományt.

Eltemettem már magamban
Annyi érzelmet, amelyhez,
Egy élet untig elég s mi
Végre ér utol a vég,

Amondó vagyok nekem
Ennyi egy időre elég,
Sőt mondhatni
A szerelem égetett,
Lángja kihűlt, elveszett, ezért
Szavakba öntöttem lelkemet.

Szentes, 2025 nyár

Claudius Oltarimanus Fülzúgás

Holdvilágos éjszakákon
Képtelen vagy elaludni
Megjelennek most előtted
Az elmúlt nap rémképei

Üvöltesz, de én nem értem
Nem jut el a tudatomig
Fülzúgásként bennem marad
Elrejtve a tudat alatt

Kezdesz most már fárasztani
Képtelenség ezt kibírni
Megfogom a kispárnámat
Eltakarom szép orcádat

Így már elviselhetőbb vagy
Bár kevésbé artikulálsz
E zaj mellett elalszom majd
És alábbhagy a fülzúgás

Kipihenten ébredek föl
Hullaszag terjeng az ágyban
Mozdulatlanul fekszel ott
Természetellenes pózban

Szép meleg nyári nap volt ez
Legyek dongták ajkaidat
De én bennem nem maradt más
Csak egy kib@szott fülzúgás

Ariana Dianis

A Kardkovács

Mágustűz lobban, felizzik a katlan,
varázs vesz körbe, megfoghatatlan.
Vöröslök a fém, mint láva a hegyben,
fegyver formálódik szép, erős kezeden.

Lendül a kalapács, üllő csendül,
munkádon áldás, szívedben csend ül.
Izzik az acél, égig tör a gőz,
edzed a fémet, mágiád mindent legyőz.

Izmaid villannak, élesedik a penge,
te erős vagy, de a Boszorkány szíve gyenge.
Minden színekre bomlik, mint a szivárvány ívében
és szerelem lobban a Bűbajos szívében.

Jimmy Cartwright

Kenuzás

Itt ringunk a Kurca koszos vizén,
Ki fosott be, meg nem mondom, biz' én.
Teli lett a gatyá fura szaggal,
– Nem kenuzok többet eme taggal!

– Mit ettél te szerencsétlen majom?
Remélem, hogy nem lesz tőle bajom...
Jobb lett vóna, hogy ha az a bába,
visszarakott vóna az anyádba.

– Nem ettem én csak egy kicsi babot,
meg kis krumplit, amit anyám adott,
volt hozzá még némi csípős kolbász,
meg rakott kel, mit adott a kanász.

Volt még egy kis káposztafőzelék,
Borsóleves, egy tányér, maradék...
– Mit eszel te ennyit össze-vissza?!
A levét meg mások orra issza!

– Bocsánat, hogy kurva nagy a belem,
legközelebb nem jöttök majd velem,
ki is szállok én most innen inkább,
nem versenyzek, melyikünk a birkább.

Így merültem szépen el a vízbe,
Szégyenem vitt fososan a mélybe.
Bevallani azt már nem is mertem,
minderre két bögre tejet nyeltem.

Álljon itt hát tanulságul mindnek,
kik bőszen a fentieknek hittek,
sose történt még envelem ilyen,
legalábbis nem fostam be vízen...

Tumicz Krisztina

eladtam a lelkem

az ördögnek
arannyal fizetett érte
amikor jól megbántam
megkerestem és a sok éremért
egy részét visszakértem

Erdős Sándor

Forró nyár, te bolond

Forró nyár jött, mint a gőzös,
izzad minden: ember állat.
Régen volt az este hűvös,
ma sem veszek fel én sálát.

Strandon papucs olvadoz,
fürdőnadrág rám ragad.
Olvadt fagylalt olajoz.
Mindenki nyal jó sokat.

Naptej helyett tejfölt kentem,
az sem segít, lepirultam.
Sült hús lett a pompás testem
nem csoda ha kiborultam.

Légkondi? Á, az csak álom!
Ócska ventilátor liheg.
Hűtőajtón nyugszik arcom,
tátott szám halk hálát rebeg.

De így is nagyon szép a nyár,
nincsen veszett hóesés.
Szúnyogcsípés, jégkrém-ár,
valóság nem átverés.

edwardhooper

Por és hamu

Szívekben leltél új zenét,
Szétszórt téged a lenge szél,
Virágok nektárját ittad,
S ismerted minden búmat,
Barátom, ó holdsugár,
Valahol a menyben vagy talán,
Távol tőlem, lelkem szép taván,
Hallom hangodat, csengő dalodat,
Fák tövében élő varázslatodat,
Lehet igaz sem voltál,
S most elengedlek bele az égbe,
Por és hamu, gyémánt fényű,
Tiéd vagyok örökké szerelmem, Te, az Öröklétű.

Neked is lehet hangoskönyved!

- ✍️ Van egy, vagy több novellád, és szeretnéd, ha több emberhez eljutna?
- 📖 Antológiát népszerűsíteniél egy novella felolvasásával?
- 📖 Netalán az elkészült regényed szeretnéd népszerűsíteni könyvtrélerrel?
- 📺 Vagy azt teljes egészében hallgathatóvá is szeretnéd tenni?

Miért jó, ha van hangoskönyved?

- Nagyobb olvasótáborra tehetsz vele szert.
- Olvasóid bárhová magukkal vihetik, olyan helyekre is, ahová a papír könyvet nem.
- A hangoskönyv örömet okoz.
- Nem foglal el fizikailag helyet, mobilról is meghallgatható.
- Hallgathatják vezetés, sporttevékenység, házimunka, de akár (psszt!) munka közben is.

Legyen neked is hangoskönyved!

- 👉 Ne habozz! Keresd fel a hangoskönyvek készítésében több évtizedes tapasztalattal rendelkező Engler Józsefet, aki szíves örömet tájékoztat a lehetőségeidről!

Lepd meg családtagjaid, barátaid!

